

MARTTI LUTHER

Haanokin poisottaminen



Erityisesti merkillepantavat ja syvälle sydämeen painettavat ovat siis sanat siitä, että Haanok on viety täältä ja otettu vastaan, eikä tekijänä ollut kukaan kantaisä eikä enkeli vaan itse Jumala. Tässä on näet se lohdutus, joka teki pyhille kantaisille kuoleman mahdolliseksi kestää niin, että he ilollakin muuttivat pois tästä elämästä. He nimittäin näkivät heille luvutun siemenen jo silloin ennen kuin hän oli tullut esiin käymässä sotaa Saatanaa vastaan ja jo Haanokissa murskanneen sen päin. Samaa he toivoivat omasta ja kaikkien uskovien vastaisuudesta ja näin he halveksivat huoletti kuolemaa ikään kuin se ei olisikaan kuolema vaan eräänlainen uni, josta he tulisivat heräämään iankaikkiseen elämään. Eihän kuolema uskovalle ole kuolema vaan tavallaan uni. Niinhän on, että kun kuoleman kauhu, terä ja voima ovat poissa, sitä ei enää voi sanoa kuolemaksi. Mitä vahvempi usko on, sitä heikompi on kuolema. Mutta mitä heikompi usko, sitä katkerampi kuolema.

Tässäkin saamme muistutuksen synnistämme. Jos Adam ei olisi tehnyt syntiä, emme olisi kuolevaisia vaan Haanokin tavoin meidät siirrettäisiin tästä elämästä parempaan, hengelliseen elämään. Nyt, vaikka olemmekin menettäneet elämän, osoittaa meille tämä kuulemamme tapaus, ettei meidän tarvitse menettää toivoa paratiisin ja elämän palauttamisesta. Liha ei kyläkään voi jäädä vaille tuskaa, mutta kun omatunto on saanut rauhan, kuole-

ma on verrattavissa vain tempaukseen, joka siirtää meidät lepoon. Mainittua lihan tuskaa ei olisi turmeltumatomalla luonnolla ollut, meidät olisi vain temmattu kuin unessa ja heti herätessämme olisimme olleet taivaassa elämässä enkelten kaltaista elämää. Mutta nyt kun synti on turmellut lihan, on se ensin kuolemalla poistettava. Tällä tavoin kenties Haanok jossakin ruohikolla maaten rukouksessa nukahhti ja nukuksissa Jumala vei hänet mukaansa hänen tuntemattaan tuskaa ja kuolemaa.

Kiinnittäkäämme siis huomiota tähän raamatunkohtaan, jonka Mooses on tahtonut jäävän ikään kuin ensimmäisen maailman merkittävimmäksi tapahtumaksi. Mitä tärkeämpää olisi näet voinut tapahtua, kuin että turmeluksen alainen ihminen, synnintekijä syntynyt lihasta ja verestä, johon synti on turmelevana syöpynyt, voittaa kuoleman kuitenkin kuolematta? Kristus on ihminen ja vanhurskas, mutta meidän syntiemme tähden hän joutuu kärsimään kaikkein katkerimman kuoleman, josta hän vapautuu kolmantena päivänä ja itse hän nousee iankaikkiseen elämään. Haanokissa on siis juuri tämä ainutlaatuista, että hän ei kuole vaan hänet temmataan ilman kuoleman välitystä hengelliseen elämään.

Martti Luther: Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1–7. Totuuden aarre I. Suom. Heikki Koskenniemi. Suomen Luther-Säätiö. Hämee-linna 2004. (In Primum Librum Mose Enarrationes. 1535–1545. WA 42, 1–335.)

Kristuksen ylösnousemus on evankeliumin edellytys

Evankeliumi on sanoma siitä, mitä Kristus on tehnyt meidän syntisten pelastamiseksi. Se on sanoma Jumalan Pojan ihmiseksi tulemisesta neitsyt Mariasta. Se on sanoma Messiaan eheästä kuuliaisuudesta meidän lain rikkojien hyväksi. Se on sanoma Immanuelin, jumalihmisen, vertaansa vailla olevasta kärsimyksestä ja viattomasta kuolemasta koko ihmiskunnan syntien edestä ja niiden hyvittämisestä Jumalan edessä. Se on sanoma siitä, että Isän Pojalleen antama lunastustehtävä on nyt täydellisesti täytetty ja että Kristuksen sana “se on täytetty” on tosi. Jos Jumalan Poika ei olisi tullut ihmiseksi eikä olisi täyttänyt lain rikkojien sijassa Jumalan pyhää lakia ja maksanut syntivelkaamme, evankeliumia ei olisi, eikä yhdelläkään ihmisellä olisi mitään toivoa pelastua ja päästä taivaaseen.

Sen vuoksi kaikki hyökkäykset Jeesuksen Kristuksen neitseestäsyntymistä ja sijaissovitusta vastaan kohdistuvat itse pyhimpään evankeliumiin ja suuntautuvat Jumalan armotahtoa ja syntisen pelastusta vastaan. Sellainen epäuskon julistus ei ole Jumalasta, vaan perkeleestä. Se on sitä riippumatta siitä, onko asialla piispa, pastori, tiedemies, filosofi tai kuka hyvänsä. Kristuksen Kirkko ja sen edustajat sen sijaan julistavat ristiinnaulittua Kristusta – häntä, joka on juutalaisille pahennus ja pakanoille hullutus. Emme häpeä häntä, vaan tiedämme, että hän on ainoa syntisen toivo.

Entä sitten Kristuksen ylösnousemus? Onko se välttämätön evankeliumin edellytys? Aivan varmasti. Monelta kannalta. Ei ole vähäistäkään epävarmuutta siitä, että Raamattu tarkoittaa Kristuksen ylösnousemisella hänen ruumiillista ylösnousemistaan. Hautaan laskettiin ristillä kuollut Jeesuksen ruumis. Kun sotilaat vartioivat hautaa, he halusivat estää Jee-

suksen ruumiin varastamisen. Kun juutalaiset keksivät selityksen tyhjälle haudalle, he puhuivat ruumiin varastamisesta. Kun opetuslapset astuivat hautaan sisälle, he näkivät haudan, jossa olivat käärinliinat ja hikiliina, mutta ei ruumista. Pääsiäisaamun ihmeessä Kristuksen kuollut ruumis tehtiin eläväksi ja elävä Kristus sieluineen ja ruumiineen tuli ulos haudasta.

Se oli osoitus jostakin hyvin tärkeästä. Mistä?

Kun ensimmäinen ihminen Adam lankesi syntiin, hänestä ja hänen jälkeläisistään tuli syntiturmeluksen ja kuoleman alaisia. Kristus tuli tekemään tyhjäksi nämä ja kaikki muutkin perkeleen teot. Hän otti kannettavakseen ja sovittaakseen Aadamin synnit ja sen kaikki seuraukset. Jos Kristus olisi jäänyt hautaan, käärmeen pää ei olisi tullut poljetuksi, vaan viettelijämme ja vihollisemme olisi voinut ilakoida Kristuksen kuolemasta omana voittonaan. Mutta nytpä “kuolema on nielty ja voitto saatu” (1 Kor. 15:54). Evankeliumi on sanoma Kristuksen hankkimasta voitosta ja kiusaajalle tuotetusta tappiosta. Sen osoituksena on Kristuksen eläväksi tekeminen ja ruumiillinen ylösnousemus. Ilman Kristuksen ylösnousemusta olisimme yhä perkeleen vankeja eikä meillä olisi mitään keinoa päästä irti Jumalan lasten vapauteen. Mutta nyt saamme olla vapaita uskon kautta Jeesukseen.

Millä sitten kiusaaja alisti ihmiskunnan valtaansa? Ihmisen tottelemattomuudella, lankeemuksella ja synnillä. Näiden tilalle Kristus toi meitä varten kuuliaisuuden, kestämissen ja vanhurskauden. Siitä todisteena on Jeesuksen ruumiillinen ylösnousemus. Hänet “on alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden” (Room. 4:25). Koska Kristus, jolle maailman kaikki synti oli luettu syyksi Jumalan edessä, on kuolleista herätetty ja vapaa maailman synnin kantamisesta, on synti pois otettu ja Isä on hyväksynyt Poikansa toimittaman lunastuksen täydellisenä ja riittävänä koko maailman syntien sovituksena. Herättämällä Kristuksen kuolleista Jumala on julistanut maailman Kristuksessa vanhurskautetuksi. Kristuksen ylösnousemus on syntien anteeksiantamuksen ja yleisen vanhurskauttamisen todiste ja evankeliumin edellytys.

Ristillä Jumalan vanhurskas viha oli vuodatettu Kristuksen päälle. “Jumalani, Jumalani miksi minut hylkäsit” on kärsivän Jeesuksen tuskainen huuto. Mutta kolmannen päivän aamunkoitteessa Kristus on vapaa kärsimyksensä, kuolemasta ja Isän vihasta. Kun hän ilmestyy opetuslapsilleen, hän toivottaa “rauha teille!” Oli koittanut rauha Kristuksessa Jumalan kanssa. Niin evankeliumi on viesti jo hankitusta ja julistetusta rauhasta. “Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan” (2 Kor. 5:19). Kristuksen ylösnousemus on evankeliumin julistamisen edellytys.

Markku Särelä

Kristuksen korotus

Kun Jumalan Poika omaksui ihmisluonnon neitsyt Mariasta, hän samalla alentui syvästi. Kristinoppi määrittelee Lunastajamme alennuksen tilan seuraavasti: “Alennuksen tilassa Lunastajamme ei aina eikä täysin käyttänyt inhimillisen luontonsa puolesta sitä jumalallista kirkkauttaan, josta hänen jumalallinen luontonsa oli osallinen, vaan hän alensi itsensä mitä syvimmällä tavalla voidakseen lunastaa meidät kuuliaisuudellaan ja kärsimisellään. Lunastus olisi jäänyt tekemättä, jos hän olisi aina ja täydellisesti käyttänyt jumalallista kirkkauttaan.”

Kristuksen korotuksen tilasta Kristinoppi lausuu: “Korotuksen tilassa Lunastajamme käyttää nyt aina ja täysin inhimillisenkin luontonsa puolesta jumalallista kirkkauttaan.”

Raamattu mainitsee Lunastajamme korotuksesta seuraavat yksityiskohdat: tehtiin eläväksi (1 Piet. 3:18), astui alas helvettiin (1 Piet. 3:19), nousi kuolleista (1 Piet. 1:3), astui ylös taivaaseen (1 Piet. 3:22) ja istuutui Isän oikealle puolelle (1 Piet. 3:22).

Eläväksi tekeminen

Eläväksitekeminen tarkoittaa sitä, että hautaan laskettu Jeesuksen kuollut ruumis tuli eläväksi, kun sielu yhdistyi ruumiiseen. Jeesuksen eläväksi tehty ruumis oli se sama ruumis, joka hautaan pantiin. Se oli kuitenkin uudessa olotilassa, sillä se oli kirkastettu. Se oli siirtynyt siihen olotilaan, mikä kuuluu tämän nykyisen ajan tuolle puolen

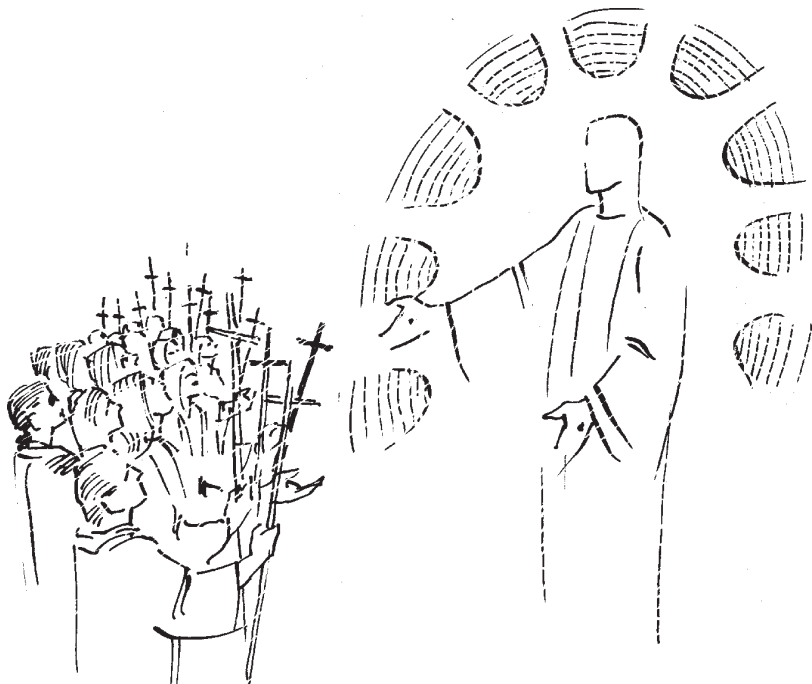
iankaikkisuuteen, sinne, missä kaikki on uutta. Kristus elää, mutta hänelle ei lasketa vuosia, sillä uudessa maailmassa ei ole aikaa.

Helvettiin astuminen

Helvettiin astuminen tarkoittaa sitä, että kirkastettu Kristus meni näyttämään voittonsa rangaistuksen paikassa, vankilassa, oleville hengille, jotka olivat kuolleet epäuskossa. Tämä on kerrottu uskoville lohdutukseksi, jotta he olisivat vakuuttuneita siitä, etteivät helvetin portit voi voittaa Kristuksen seurakuntaa. Helvetissä Kristus saarnasi tuomarina ja voittajana. Se kertoo siitä, että Kristus on hävittänyt helvetin kaikkien uskovien kohdalta, kuten Luterilainen tunnustus lausuu (Yksimielisyyden ohje, supistelma. TK 1948 442,4). Kristuksen helvettiin astuminen ei tarkoita samaa kuin kaikkien kuolleitten luo astuminen, sillä uskossa kuolleet ovat autuaassa tilassa Jeesuksen luona. Sen vuoksi aito luterilainen kirkko puhuu Jeesuksen helvettiin eikä tuonelaan astumisesta.

Kuolleista nouseminen

Kristuksen kuolleista nousemisella tarkoitetaan sitä, että hän tuli ulos haudasta eläväksi tehtynä. Hän tuli sieltä pois suuren kiven ollessa haudan suulla ikää kuin säteillen ulos kallion läpi samoin, kuin hän ilmestyi opetuslapsilleen ovien ollessa suljettuina. Samoin hän oli tullut ulos käärinliinoistaan. Silloin kun enkeli vieritti



kiven pois haudan suulta, Jeesus ei enää ollut haudassa, vaan enkeli teki sen naisten tähden (Matt. 28:1–6). Paikka, jota naiset ja Pietari saivat katsoa, kertoi Jeesuksen ylösnousemuksesta (Matt. 28:6; Mark. 16:6; Joh. 20:6–8).

Taivaaseen astuminen

Ylösnousemuksensa jälkeen Jeesus ilmestyi opetuslapsilleen noin neljänkymmenen päivän aikana. Hän vakuutti heidät ylösnousemuksestaan, jonka täytyi tapahtua, koska niin oli kirjoitettu. Tänä aikana Jeesus lähetti apostolinsa ja Kirkkonsa julistamaan evankeliumia kaikille luoduille kaikkialla maailmassa ylösnousseen Vapahtajamme ja kirkkauden Herran arvovallalla. Sitten Herra astui opetus-

lasten nähden ylös taivaaseen ja erkani heistä (Apt. 1:9). Toteutui Jeesuksen sana: “Minä menen pois ja palajan jälleen teidän tykönnne.” (Joh. 14:28). Tämä merkitsi Vapahtajamme alennustilan päättymistä ja hänen astumistaan inhimillisen luonnon puolesta Isän valtasuuruuteen. Sen vuoksi Jeesus jatkoi: “Jos te minua rakastaisitte, niin te iloitsisitte siitä, että minä menen Isän tykö, sillä Isä on minua suurempi” (Joh. 14:28). Kristus meni Isän tykö kärsimyksen ja kuoleman kautta, mutta kun hän oli astunut taivaaseen, hän lähetti Pyhän Hengen ja tulee nyt Hengensä kautta evankeliumissa meidän tykömme. Jopa hän antaa ehtoollisessa siunatuissa leivässä ja viinissä tosi ruumiinsa ja verensä.

Evankelista Luukas kertoo, että Jeesus kohotti kätensä ja siunasi ope-
tuslapsensa (Luuk. 24:50). Nämä sa-
nat osoittavat, ettei Jeesus mennyt tai-
vaaseen jonakin henkenä, vaan ihmi-
senä, jolla on ruumis ja kädet. Hän vei
siis mukanaan sen inhimillisen luon-
tonsa, jonka hän oli ottanut neitsyt
Mariasta. Taivaassa on nyt kuolleista
nousseitten esikoinen, Jeesus Nasa-
retilainen, ja millä paikalla hän siellä
onkaan!

Istuutuminen Isän oikealle puolelle

Evankelista Markus lausuu koko-
avasti: “Kun nyt Herra Jeesus oli puhu-
nut heille, otettiin hänet ylös taivaa-
seen, ja hän istui Jumalan oikealle puo-
lelle” (Mark. 16:19). Tämän oikean
puolen Raamattu selittää seuraavasti:
Jumala “asetti hänet oikealle puo-
lelleen taivaissa, korkeammalle kaik-
kea hallitusta ja valtaa ja voimaa ja
herrautta ja jokaista nimeä, mikä mai-
nitaan, ei ainoastaan tässä maailman-
ajassa, vaan myös tulevassa” (Ef.
1:20–21). Apostoli Paavali osoittaa,
että uskovieen pelastuminen autuuteen
on varma mm. sen vuoksi, että Kristus
on Isän oikealla puolella ja rukoilee
aina meidän edestämme (Room. 8:34).

Jumalan oikea puoli on siellä, mis-
sä Jumala on. Hän taas on kaikkialla.
Niinpä hänen oikea puolensa ei ole joi-
kin rajoitettu tila tai soppa, vaan Juma-
lan valtaistuini, hänen rajoittamaton
valtasuuruutensa, kunniansa ja kirk-
kautensa. Siellä on Jeesus Nasare-
tilainen, hän, joka on sieltä tuleva tuo-
mitsemaan elävät ja kuolleet, koko
maailman, apostolien ja profeettojen
evankeliumin mukaan.

Tähän kuuluu vielä eräs lohdullin-
nen, evankeliumiin liittyvä seikka. Sen
tuo apostoli Paavali esiin seuraavin sa-
noin: evankeliumin hylkääjille “ei loista
valkeus, joka lähtee Kristuksen kirk-
kauden evankeliumista, hänen, joka on
Jumalan kuva. Sillä me emme julista
itseämme, vaan Kristusta Jeesusta, että
hän on Herra ja me teidän palvelijanne
Jeesuksen tähden. Sillä Jumala, joka
sanoi: ‘Loistakoon valkeus pimeydes-
tä’, on se, joka loisti sydämiimme, että
Jumalan kirkkauden tunteminen, sen
kirkkauden, joka loistaa Kristuksen
kasvoissa, levittäisi valoansa. Mutta
tämä aarre on meillä saviastioissa, että
tuo suunnattoman suuri voima olisi Ju-
malan eikä näyttäisi tulevan meistä.”
(2 Kor. 4:5–7). Kirkastetun, Jumalan
oikealla puolella olevan Jeesuksen
kasvoissa loistaa kirkkaus. Se levittää
valoansa tähän pimeään maailmaan. Se
on ylen kallis aarre, vaikka onkin tar-
koituksella kätkeyty hauraisiin savi-
astioihin. Siinä on suunnattoman suuri
voima, Jumalan voima. Tämä voima
lähtee evankeliumista. Se kokoaa maa-
ilmasta Kristuksen Kirkon ja vie sen
ikkuiseen autuuteen ja kirkkauteen.

Kristus on kirkkautensa valtaistuimella. Hän hallitsee. Tässä hallin-
nassa ovat mukana maailman loppuun
asti hänen apostolinsa, ja he levittävät
oikeutta Pyhän Hengen heille antaman
sanan kautta, kuten Jeesus sanoi: “To-
tisesti minä sanon teille: siinä uude-
stisyntymisessä, jolloin Ihmisen Poika
istuu kirkkautensa valtaistuimella,
saatte tekin, jotka olette minua seuranneet,
istua kahdellatoista valtaistuimella ja tuomita Israelin kahtatoista suku-
kuntaa” (Matt. 19:28).

Markku Särelä

Kumpaa Kristuksen luontoa hänen korotuksensa koski, jumalallista vai inhimillistä?

Otsikon kysymykseen vastataksemme on hyvä kiinnittää huomio seuraaviin Jumalan sanan opetuksiin Kristuksesta: 1) Kristus on iankaikkisuudessa Isästä syntynyt tosi Jumala, 2) Hän on eri persoona kuin Isä, 3) Hän on jumaluudessa samanvertainen Isän kanssa ja 4) kun Kristus tuli ihmiseksi, Hän omaksui ihmisluonnon vailla syntiä. Näin Vapahtajallamme on sekä jumalallinen että inhimillinen luonto, ja Jumala ja ihminen ovat yksi Kristus.

Sovitustyössään Kristus täytti Jumalan lain ja kärsi lain syntisille vaatiman kuolemanrangaistuksen. Jotta tämä oli mahdollista, Kristus omaksui ihmisluonnon. Kuolemassaan Kristus meidän sijassamme ja Välimiehenämme otti päälleen syntisille ihmisille kuuluvan rangaistuksen. Hän, Jumalan Poika, kärsi syntisille määrätyn kuoleman, jossa hänen sielunsa ja ruumiinsa erkanivat toisistaan niin kuin meidän-

kin kuolemassamme tapahtuu. Persoonallisen yhtymyksen tähden Kristus on myös tosi Jumala. Sen tähden hän ”ei kuollut vain kuten tavallinen ihminen, vaan kuolemaltaan ja kuolemassaan voitti synnin, kuoleman, helvetin ja iankaikkisen kadotuksen.” (Yksimielisyyden ohje, täydellinen selitys VIII, 25)

Ylösnousemuksensa jälkeen Vapahtaja korotettiin kaiken luodun yläpuolelle. Tämä korotus ei koskenut hänen jumalallista luontoaan, vaan ainoastaan inhimillistä. Jumalallisen luonnon korotus olisi mahdotonta. Inhimillisen luontonsa korotuksen johdosta Kristus ei enää ole orjan muodossa. Sen sijaan hän on molempien luontojensa puolesta läsnä erityisesti seurakunnassaan, jota hän varjelee välimiehenä, päänä ja ylimmäisenä pappina.

Kun nyt Kristus hallitsee tosi Jumalana ja tosi ihmisenä, hänen



sanansa: “Missä kaksi tai kolme on kokoontunut minun nimeeni, siinä minä olen heidän keskellensä.” (Matt. 18:20) ja “Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.” (Matt. 28:20) tulevat seurakunnan lohduksi. Tunnustuksemme lausuu näiden kohtien johdosta: “Näitä Raamatun todistuksia me emme käsitä siten, että meidän tykönämme kristillisessä seurakunnassa ja yhteisössä olisi läsnä ainoastaan Kristuksen jumaluus, ja että tämä läsnäolo ei millään tavalla koskisi hänen inhimillisyyttään. — — — Meidän käsityksemme sitä vastoin on se, että näillä sanoilla selittyy se Kristuksen, ihmisen, majesteettisuus, jonka Kristuksen inhimillisuus on saanut Jumalan majesteettisuuden ja voiman oikealla puolella, niin että hän myös — inhimillisen luonnon omaksuttuaan ja sen yhteydessä — voi olla ja onkin läsnä olevana mis-

sä tahtoo, ja että hän on läsnä erikoisesti seurakunnassaan ja yhteisössään maan päällä välimiehenä, päänä, kuninkaana ja ylimmäisenä pappina: ei ole läsnä osittainen tai puolittainen Kristus, vaan hänen koko persoonansa, johon kuuluvat sen molemmat luonnot, jumalallinen ja inhimillinen, Kristus ei ainoastaan jumaluutensa puolesta, vaan myös omaksumansa inhimillisen luonnon puolesta, jonka mukaan hän on meidän veljemme ja me liha hänen lihastaan ja luu hänen luustaan. Tämän varmaksi vakuudeksi ja vakuuttamiseksi hän asetti pyhän ehtoollisensa, että hän olisi tykönämme, meissä asuisi, vaikuttaisi ja olisi voimallinen senkin luonnon mukaan, jonka mukaan hänellä on liha ja veri.” (Yksimielisyyden ohje, täydellinen selitys, VIII, 77–79)

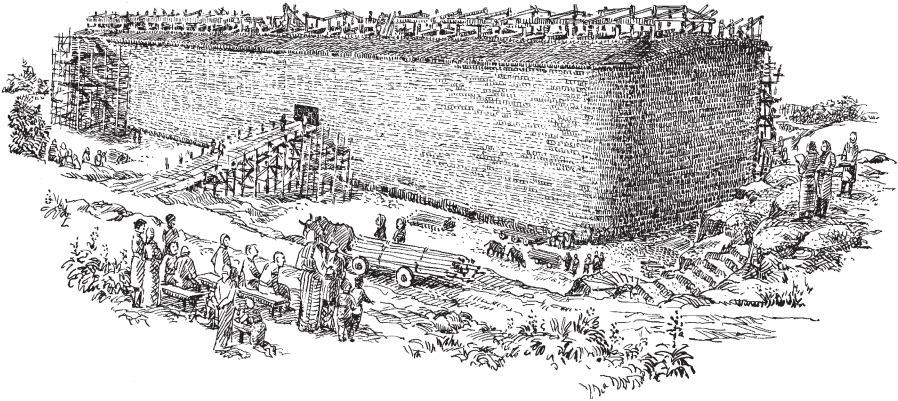
Mitä Kristus saarnasi helvetissä oleville hengille?

Apostoli Pietari kirjoittaa: “Sillä myös Kristus kärsi kerran kuoleman syntien tähden, vanhurskas väärään puolesta, johdattaaksensa meidät Jumalan tykö; hän, joka tosin kuoletettiin lihassa, mutta tehtiin eläväksi hengessä, jossa hän myös meni pois ja saarnasi vankeudessa oleville hengille” (1 Piet. 3:18–19). Kristuksen helvettiin astumisesta on monenlaisia näkemyksiä. Yksi yleinen käsitys on, että Jeesus olisi astunut helvettiin julistaakseen evankeliumia niille, jotka eivät voineet kuulla sitä elinaikanaan. Tämä selitys vetoaa luonnollisen ihmisen oikeustajuun: kuinka Jumala voi tuomita kehtään kadotukseen, jos tällä ei ole ollut edes mahdollisuutta kuulla evankeliumia?

Tekstimme ei kuitenkaan mainitse evankeliumin julistamista, vaan vain sen, että Kristus saarnasi vankeudessa oleville hengille. Saarnan sisältö on taas pääteltävä kirjoitusyhteydestä. Tähän liittyen on huomattava, että esimerkkiryhmäksi niistä, joille Kristus saarnasi, nostetaan Nooan päivänä elä-

neet, jotka olivat torjuneet Jumalan parannuskehotukset profeetan kautta: “jotka muinoin eivät olleet kuuliaisat, kun Jumalan pitkämielisyys odotti Nooan päivinä, silloin kun valmistettiin arkkia, jossa vain muutamat, se on kahdeksan sielua, pelastuivat veden kautta” (1 Piet. 3:20). Pietari painottaa, että vain kahdeksan sielua pelastui Nooan aikana. Täten hän vahvistaa kuvaa siitä, että Kristus saarnasi nimenomaan tuomituille sieluille, jotka olivat jo joutuneet helvettiin. Sieltä ei ole enää pois pääsyä kuten Raamattu todistaa muualla: “Ihmisille on määrätty, että heidän on kerran kuoleminen, mutta sen jälkeen tulee tuomio” (Hebr. 9:27).

Näin ollen kohta ei suinkaan anna sellaista käsitystä, että Jeesus olisi saarnannut niille, jotka eivät olisi kuulleet. Päinvastoin, ne, jotka olivat kuulleet ja paaduttivat itsensä, saavat nyt nähdä, kuinka hän, jota heille oli saarnattu, tulee heidän luoksensa kuoleman voittajana ja saattaa heidät kaikkien pahan valtojen kanssa häpeään.



Kristuksen helvettiin astuminen ei anna toivoa siitä, että kuoleman jälkeen olisi vielä mahdollisuus pelastua. Ajatus, että jokaisella pitäisi olla mahdollisuus pelastua, sanelee Jumalalle, miten asioiden tulisi mennä. Samalla se olettaa, että ihmisellä olisi mahdollisuus ottaa evankeliumi omin voimin vastaan. Jumala tuomitsee kummatkin näkemykset sanassaan. Meidän tulee alistaa järkemme hänen ilmoitukselleen.

Opetuksen helvettiin astumisesta tulisi saada meidät ottamaan vakavasti Kristuksesta julistamisen tärkeys. Maailma hukkuu ympärillämme kadotukseen. Meidän tehtävämme on kertoa heille, että heidän kadotuksensa on jo kärsitty. Emme saa oikeuttaa velttouttamme sillä, että ehkä Jumala voisi kaikkivaltiudessaan pelastaa kuoleman jälkeen. Hän ei ole ilmoittanut sellaista ja siksi emme voi olla pen-seitä evankeliumin levittämisen suhteen.

Oikea opetus myös lohduttaa. Kristuksen helvettiin astuminen kertoo meille, että pahan valta on kukistettu. Mikään ei voi enää kadottaa meitä, kun paholaisen suu on tukittu ja kuoleman kauhut kukistettu. Meillekin, jotka penseydellämme rikomme Jumalaa vastaan, on armo ansaittu. Martti Luther summaa hienosti, mitä meidän tulisi ajatella tästä uskonkohdasta: “Kristus on tuhonnut helvetin vallan ja vienyt Paholaiselta kaiken hänen määntinsä. Kun tavoitan tämän, olen saavuttanut asian ytimen ja oikean ymmärryksen, eikä minun pidä enempää ky-sellä ja viisastella, kuinka se on tapah-tunut tai miten se on mahdollista”¹ Meillä on valtavan hieno uutinen julistettavana.

Mika Bergman

1) Lutherin pääsiäissaarna
– Reformaation tunnustukset, s. 278. Suom.
Ilmari Karimies. STKSJ. Helsinki: 2009.

Kristuksen ylösnousemus – maailman synninpäästö

Hänet “on alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden”. (Room. 4:25).

Apostoli Paavali julistaa näillä rohkeilla sanoilla koko maailmalle sitä ainoaa Jumalalle tarjottua uhria, jota koko ihmiskunnan syntitaakka vaati. Se on Jumalan ainoan Pojan, Jeesuksen Kristuksen uhri. Tätä uhria ei tarjonnut syntinen ihminen, sen uhrasi Jumala. Se oli jumalallinen uhri, jonka kautta “Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan” (2 Kor. 5:19).

Kun katsoo Kristuksen kärsimystä, näyttää aivan kuin maailmalla ja paholaisella olisi ollut voitonpäivä, hetkensä ajassa, voitollisina Jumalan surmaajina, mutta tämä kaikki oli osa Jumalan suunnitelmaa. “Hänet Jumala herätti ja päästi kuoleman kivuista, niin kuin ei ollutkaan mahdollista, että kuolema olisi voinut hänet pitää” (Apt. 2:24). Jumala “herätti hänet kuolleista ja asetti hänet oikealle puolellensa taivaissa” (Ef.1:20). Jumala julisti Kristuksen ylösnousemuksessa kaikista synneistä täyden anteeksiantamuksen. Ylösnousemus on Jumalan sinetti ja todistus, että hän “pani kaiken kiivastuksensa pois ja lauhtui vihansa hehkusta” (Ps. 85:3).

Kristus kuoli maailman syntien tähden. Hänen ylösnousemuksensa oli Jumalan synninpäästö maailmalle; se oli ihmiskunnan vapautus synnin orjuudesta. Ylösnousemus on meidän synninpäästömme, meidän voittomme, kuten Paavali kirjoittaa: Hänet “on alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden” (Room. 4:25).

Minkä muutoksen Kristuksen ylösnousemus vaikuttaa meidän elämäämme? Kirjeessään Efeson seurakunnalle Paavali puhui Kristuksen ylösnousemuksen kirkkaudesta. Itse asiassa me opimme, että voima, jolla Jumala herätti Jeesuksen kuolleista, on sama voima, jota Jumala käyttää kirkossa tänään. Jeesuksen ylösnousemus on Jumalan synninpäästö maail-



malle, se on hänen anteeksiantamuksensa voima. Ja se, rakkaat ystävät, on täsmälleen mitä synninpäästö on, Jumalan anteeksiantamuksen voima, joka muuttaa syntiset sydämet ja elämän. Jumala on antanut Kirkolleen tämän synninpäästön, tämän hyvän uutisen Kristuksen ylösnousemuksesta.

Me saarnaamme, opetamme ja tunnustamme, että ylösnousemus on Jumalan synninpäästö meidän lähimmäisellemme. Me emme todellakaan voi pitää tätä armon ja voiman hyökyaaltoa omana tietonamme. Se on tarkoitettu maailman kuultavaksi. Näin meillä kristityillä on suuri tehtävä tässä maailmassa. Luther kirjoittaa: “Meillä ei ole mitään muuta tarkoitusta elämässä kuin olla avuksi muille... Hän sallii meidän elää täällä voidakseen tuoda muut uskon, aivan kuten hän toi meidät. Mutta niin kauan kuin olemme maan päällä, meidän täytyy elää toivossa.”

“Jos te”, Paavali kirjoittaa “siis olette herätetyt Kristuksen kanssa, niin etsikää sitä, mikä on ylhäällä, jossa Kristus on, istuen Jumalan oikealla puolella.” (Kol. 3:1). Kristityn mieli ei kohdistu enää tämän maailman mukavuuksiin, iloihin ja rikkauksiin. Pikemminkin hän elää kastettuna! “Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman.” (Room. 6:4). Tämä “uusi elämä” annettiin meille Kristuksen ylösnousemuksen välityksellä Jumalan synninpäästössä maailmalle. Kirkko, joka on uskovat, te ja minä, elää ja julistaa sitä Jumalan sanan välityksellä ja meidän uuden elämämme välityksellä Kristuksessa. Hänessä “meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, hänen armonsa rikkauten mukaan” (Ef. 1:7). Tämä kaikki on kunniakasta, toteen näytettyä ja maailmalle annettua ja sitä julistaa Jumalan tunnustava kansa, Kirkko! Me tunnustamme Jumalan synninpäästöä maailmalle ylösnousseessa Kristuksessa.

Ned Brockwell

Kristuksen taivaaseen astumisen merkitys?

Kristuksen taivaaseen astuminen on vakuutus siitä, että hänen pelastustyönsä on loppuun suoritettu. Pelastuksestamme ei puutu mitään, vaan kaikki on valmista.

Helatorstaina Jeesuksen elämä maan päällä oli tullut päätökseensä. Hän oli elänyt koko inhimillisen elämän sikiämisestä kuolemaansa asti pelastaakseen ihmiskunnan. Hän oli kantanut lain raskasta taakkaa puolestamme, vaikka oli itse lain Herra ja sen yläpuolella. Hän oli kärsinyt tavallisen, köyhän elämän vastoinkäymiset, vaikka oli Jumalan Poika ja koko maailman Kuningas. Hän oli kantanut ihmiskunnan syntien kuorman ja kuollut koko maailman sijasta. Kärsivällisesti hän oli opettanut usein ymmärtämättömille opetuslapsilleen sen, mitä heidän tarvitsi tietää tehtävänsä varten. Kristuksen taivaaseen astuminen merkitsee, että kaikki tämä oli nyt saatettu päätökseen. Kaikki, mitä Jumalan Pojan oli maan päällä tehtävä maailman pelastamiseksi ja Kirkkonsa perustamiseksi, oli valmista.

Jeesus nousi taivaaseen, mutta ei jättänyt opetuslapsiaan, olihan hän luvannut: ”Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.” (Matt. 28:20). Taivaaseenastuminen merkitsee itse asiassa Vapahtajan jatkuvaa läsnäoloa maailmassa, kun hän hallitsee Isän oikealla puolella. Isän oikealla puolella istuminen tarkoittaa Raamatun kielenkäytön mukaan sitä, että Jeesus käyttää nyt myös ihmisyytensä puolesta kaikkea sitä jumalallista voimaa ja valtaa, joka hänelle Jumalan Poikana kuuluu. Jumala on kaikkialla läsnä. Niinpä Jeesus, puolestam-

me kärsinyt ja kuollut todellinen Jumala ja todellinen ihminen, on nyt aina ja kaikkialla kanssamme. Voimme aivan todellisesti kohdata hänen armollisen läsnäolonsa kaikissa armonvälineissä.

Kristuksen taivaaseenastuminen on lohdullinen vakuutus siitä, että meillä on Isän luona esirukoilija ja puolustaja. “[Kristus] on Jumalan oikealla puolella, ja hän myös rukoilee meidän edestämme.” (Room. 8:24) ”Hän myös voi täydellisesti pelastaa ne, jotka hänen kauttaan Jumalan tykö tulevat, koska hän aina elää rukoillakseen heidän puolestansa.” (Hebr. 7:25) Helatorstain lohduttava sanoma on, että kaikissa elämän vaikeuksissa ja kamppailuissa synnin kanssa Jeesus on taivaassa puhumassa puolestamme.

Helatorstai suuntaa myös katset helluntaihin. Ennen kuolemaansa Jeesus sanoi: ”Kuitenkin minä sanon teille totuuden: teille on hyväksi, että minä menen pois. Sillä ellen minä mene pois, ei Puolustaja tule teidän tyköne; mutta jos minä menen, niin minä hänet teille lähettän.” (Joh. 16:7) Helatorstai muistuttaa, että Jeesuksen lähettämä Pyhä Henki toimii jatkuvasti hänen Kirkossaan synnyttäen ja vahvistaen uskoa.

Viimein Herran taivaaseen astuminen on vakuutus siitä, että kerran kaikki uskovat seuraavat häntä. ”Minä menen valmistamaan teille sijaa”, hän sanoi (Joh. 14:2). Kristityn ja Kristuksen kohtalot ovat yhteen kiedotut: meidät on kastettu hänen kuolemansa ja ylösnousemuksensa osallisuuteen. Siksi olemme osallisia myös siitä kirkkaudesta, johon Herramme on edeltä mennyt.

Vesa Hautala

Isän oikea puoli

“Hän astui ylös taivaisiin ja istuu Jumalan, Isän kaikkivaltiaan, oikealla puolella.” (Apostolinen uskontunnustus)

Joka kerta kun tunnustamme uskontunnustuksen, me tunnustamme, että Jeesus Kristus, kun hän oli täyttänyt pelastavan tekonsa maan päällä, ruumiillisesti ja näkyvästi nousi taivaaseen, ja että hän sitten istuu Jumalan oikealla puolella. Mikä vahinko on kuitenkin, jos tunnustamme näitä totuuksia ilman selkeää käsitystä siitä, mitä tunnustamme.

Ensiksi, mitä Raamattu tarkoittaa, kun se sanoo, että Kristus istuu Jumalan oikealla puolella? Markuksen evankeliumissa jakeessa 16:19 Raamattu sanoo: “Kun nyt Herra Jeesus oli puhunut heille, otettiin hänet ylös taivaaseen, ja hän istui Jumalan oikealle puolelle”.

Tässä, kuten muissa kohdissa, Raamattu käyttää kielikuvaa, jota me kutsumme antropomorfismiksi, kuvaamaan syvällistä jumalallista toimintaa. Se on kielikuva, jota käytetään, kun Jumala ilmestyy tai ilmaisee itsensä meille inhimillisessä muodossa tai jopa yhdistää inhimillisiä ominaispiirteitä itseensä. Me näemme tämän läpi koko Raamatun – ja oikein niin. Me

emme voi nousta sinne missä Jumala on, mutta hän voi laskeutua sinne missä me olemme.

Meidän myös tulee muistaa ja olla selvillä siitä, että kun Raamattu puhuu “istumisesta Jumalan oikealla puolella”, tämä ei viittaa näkyvään, paikalliseen toimintaan, vaan jumal’ihmisen, Jeesuksen Kristuksen, iankaikkiseen, jumalalliseen toimintaan. Jeesus ei istu tuolilla Jumalan oikealla puolella. Jumala on kaikkialla, ja siksi hänen oikea puolensa on kaikkialla. Näin ollen Kristuksen istuminen Jumalan oikealla puolella ilmaisee totuuden, että jopa inhimillisen luontonsa puolesta hän käyttää täysin jumalallista voimaansa, sitä voimaa, josta hänen inhimillinen luontonsa alun perin tuli osalliseksi, kun hän sikisi ja syntyi Mariasta. “Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä.” (Matt. 28:18)

Kun Kristuksen jumalallinen luonto otti itselleen ihmisluonnon, se teki inhimillisen luonnon osalliseksi samoista ominaisuuksista ja voimista, jumalallisen luonnon menettämättä mitään voimistaan ja ominaisuuksistaan. Silti hänen ihmisluontonsa, siitä lähtien kun Kristus sikisi, siihen asti, kun hänet haudattiin, ei aina eikä täysin käyttänyt jumalallisia voimia, joista se



oli osallinen. Tämä oli Kristuksen alennuksen tila.

Kun Kristus tuli eläväksi haudasaan pääsiäisaamuna ja astui alas helvettiin, ja sitten nousi kolmantena päivänä kuolleista, tämä aloitti hänen korotuksen tilansa, “joka tarkoittaa sitä, että Kristus myös inhimillisen luontonsa mukaan aina ja täysin käyttää jumallaisia ominaisuuksiaan, joista hänen inhimillinen luontonsa on osallinen” (Kristinoppi).

Siksi tälläkin hetkellä Jumalan oikealla puolella, “Kristus myös inhimillisen luontonsa puolesta hallitsee kaikkea ja täyttää kaiken jumallaisella voimallaan ja majesteetillaan” (Kristinoppi). Tämä näyttää meille, että Kristuksen istumista Jumalan oikealla puolella ei pidä ajatella jonain paikallaan pysymisenä, missä hän ei käytännössä tekisi mitään ennen paluutaan kunniasa tuomiopäivänä. Tälläkin hetkellä Jumalan oikealla puolella Kristus on meidän hyvin aktiivinen profeettamme, pappimme ja kuninkaamme. Me saamme lohdutuksen siitä, että koro-

tettu Kristus on se, joka profeettamme lähettää miehiä saarnaamaan lunastuksen evankeliumia; pappinamme hän puhuu puolestamme Jumalan edessä (hän anoo); ja kuninkaanamme hän hallitsee ja suojelee Kirkkoaan, ja Kirkon päänä hän hallitsee maailmaa Kirkon hyväksi. Miten siunattu totuus tämä onkaan! Raamattu sanoo, että Jumala “asetti hänet oikealle puolellensa taivaissa, korkeammalle kaikkea hallitusta ja valtaa ja voimaa ja herrautta ja jokaista nimeä, mikä mainitaan, ei ainoastaan tässä maailmanajassa, vaan myös tulevassa. Ja kaikki hän on asettanut hänen jalkainsa alle ja antanut hänet kaiken pääksi seurakunnalle, joka on hänen ruumiinsa, hänen täyteytensä, joka kaikki kaikissa täyttää” (Ef. 1:20–23). Jeesus ei ole meille etäinen vaan hän on läsnä, aktiivinen Kirkossaan, ja se koskee teitä ja minua! Isän Jumalan oikean puolen tulisi aina muistuttaa meitä siitä, että Jumala on meitä lähellä, hän on kanssamme ja hän on aktiivinen elämässämme!

Ned Brockwell

Ristin ja tyhjän haudan sanoma

Ja kun sapatti oli päättynyt ja viikon ensimmäisen päivän aamu koitti, tulivat Maria Magdaleena ja se toinen Maria katsomaan hautaa. Ja katso, tapahtui suuri maanjäristys, sillä Herran enkeli astui alas taivaasta, tuli ja vieritti kiven pois ja istui sille. Hän oli näöltään niin kuin salama, ja hänen vaatteensa olivat valkeat kuin lumi. Ja häntä peljästyen vartijat vapisivat ja kävivät ikään kuin kuolleiksi. Mutta enkeli puhutteli naisia ja sanoi heille: "Älkää te peljätkö; sillä minä tiedän teidän etsivän Jeesusta, joka oli ristiinnaulittu. Ei hän ole täällä, sillä hän on noussut ylös, niin kuin hän sanoi. Tulkaa, katsokaa paikkaa, jossa hän on maannut. Ja menkää kiiruusti ja sanokaa hänen opetuslapsillensa, että hän on noussut kuolleista. Ja katso, hän menee teidän edellänne Galileaan; siellä te saatte hänet nähdä. Katso, minä olen sen teille sanonut." Ja he menivät kiiruusti haudalta peloissaan ja suuresti iloiten ja juoksivat viemään sanaa hänen opetuslapsillensa. Matt. 28:1–8.

"Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit" kaikui Golgatalla pitkänperjantaina. Messias oli kuollut. Opetuslasten toivo näytti menneen. Pimeys ja epätoivo vallitsivat.

Ristin sanoma

Miksi opetuslapset olivat niin epätoivoissaan? Eikö heille pitänyt olla selvää, että Messias kuolisi ja sovitaisi kansansa synnit? Miksi he hylkäsivät hänet, kun kaikki tapahtui Kirjoitusten mukaan? Vaikuttaa siltä, että he eivät olleet vielä ennen ristiinnaulitsemista täysin ymmärtäneet Messiaan kuoleman merkitystä. Epätoivo, joka heidät valtasi, johtui siitä, että juutalaiset pitivät jokaista puuhun ripustettua Jumalan kiroamana. Oli sitten kyseessä, kuinka suuri juutalainen sankari tahansa, jos hänet ristiinnaulittiin, häntä pidettiin sen seurauksena Jumalan kiroamana. Ilmeisesti opetuslapsetkin olivat odottaneet Messialta jotakin muuta kuin kauheaa Jumalan kiroamaa kuolemaa. Ehkä he olivat niin vaikuttuneita Jeesuksen ihmeistä ja siitä, että hän julisti rohkeasti sanomaansa, että hänen yhtäkkinen karmea kuolemansa ylitti heidän ymmärryksensä.

Golgatan risti on havahduttava. Murjottu ihmisraunio riippuu ristillä. Hänen kätensä ja jalkansa ovat lävistetyt kaameilla nauloilla. Hänen ruumiinsa on ruoskittu veren hyttävillä roomalaisilla ruoskilla. Orjantappuran piikit rikkovat hänen päänsä ihon ja veri vuotaa. Häntä pilkataan ja ivataan. Hänellä on kuuma ja jano. Jumalan vihan polte polttaa häntä inhimillisen käsityskyvyn ylittävällä kuumuudella. Taivas synkkenee Herran vihasta ja maa järisee. Jumala hylkää oman Poikansa.

*“Oi outoa murhaa, oi outoa rikosta:
Valtiaan muoto on muuttunut
alaston on hänen ruumiinsa
ei hänelle suotu vaippaakaan
peittämään hänen alastomuuttaan.
Siksi taivaan valot kääntyivät pois ja päivä pimeni
kätkeäkseen puuhun ripustetun alastoman
ei se pimentänyt Herran ruumista
vaan ihmisten silmät.*

*Niinpä, kun kansa ei vavissut, vapisi maa
kun kansa ei kauhistunut, kauhistuivat taivaat
kun kansa ei reväissyt vaatteitaan, repäisi enkeli
kun kansa ei valittanut, jyrisi taivaasta Herra
ja Korkein antoi äänensä kuulua.”*

Meliton: Pääsiäisen salaisuus, 97, 98. SLEY-kirjat. Suom. Jukka Thurén. Helsinki 1968.

Älköön Golgata koskaan jääkö meille kepeäksi kiiltokuvaksi! Älköön sen kauheus koskaan unohtuko meiltä! Golgata on kaikkein jyrkin laintuomio meille. Se tyystin tappaa kaiken ihmiskerskauksen. Niinpä jos joku tässä salissa, ajattelee olevansa hyvä ihminen, jos joku luulee, että hän on parempi kuin joku toinen, katsokoon ristille! Siinä näet, kuinka hyvä ihminen oikeasti olet. Siinä näet, mitä Jumala sanoo sinusta. Ristillä näet rangaistuksen, joka kuuluu sinulle syntiesi tähden. Sinulla ei ole mitään keinoja selitellä syntejäsi parhain päin, kun eteesi piirtyy kuva siitä, kuinka paljon Ihmisen Poika joutui kärsimään sinun pahojen tekojesi tähden.

Tyhjän haudan sanoma

Sekavien tunteiden vallassa Maria Magdalena ja se toinen Maria saapuvat haudalle. Yhtä äkkiä maa järisee ja enkeli laskeutuu haudalle. Hän vierittää kiven haudan suulta ja sanoo lohduttavat sanat: “Älkää te peljätkö”. Sotilaat vaipuivat kauhusta pökerryksiin, mutta naisille enkelin sanat ovat “Älkää te peljätkö”. Synkät synnin ahdistamat ja ehkäpä enkelin pyhydestä vapisevat mielet saavat kuulla rauhan sanat. Miksi heidän ei tarvinnut pelätä? Enkeli perustelee kieltonsa sanomalla: “Sillä minä tiedän teidän etsivän Jeesusta, joka oli ristiinnaulittu. Ei hän ole täällä, sillä hän on noussut ylös, niin kuin hän sanoi. Tulkaa, katsokaa paikkaa, jossa hän on maannut.” Hän ei ole täällä sillä hän on noussut ylös!

Ainoa selitys sille, miksi hauta oli tyhjä, oli, että Jeesus oli ylösnoussut. Opetuslapset olivat hylänneet Messiaansa. Eivät he olleet kantamassa ruumista yhtään mihinkään. Roomalaisten ja juutalaisten edunmukaista oli, että Jeesuksen ruumis olisi maannut haudassa. Hauta oli kuitenkin tyhjä. Jeesus oli ylösnoussut.

Hauta todisti naisille, että Jeesus ei ollut Jumalan kiroama itsensä tähden, vaan heidän tähtensä. Mutta nyt kun hän oli ylösnoussut, kirous oli poissa. Synnit oli

kertakaikkisesti anteeksiannettu. Jumala oli sovitettu. Naisten ei tarvinnut enää pelätä. Samat sanat kuuluvat myös meille, jotka tuskailemme syntiemme kanssa: “Älkää te peljätkö.” Sinä, joka kauhistut Golgataa ole turvallisella mielellä, sillä kaikki syntisi ovat anteeksiannetut. Enkelin sanat rikkovat pitkäperjantain kauheet. Ei hän ole täällä, sillä hän on noussut ylös! Kun pitkäperjantai julistaa vain lakia ja tuomiota, pääsiäinen antaa vapauttavan evankeliumin. Näemme pitkäperjantainkin toisessa valossa. Syyttävän sanoman yli kohoo Jumalan rakkauden suuruuden julistus: ristillä näet Jumalan rakkauden sinua kohtaan kaikkein suurimmillaan!

Naisten sanoma, meidän sanomamme

Kun naiset olivat nähneet tyhjän haudan ja kuulleet enkelin käskyn viedä sanomaa, Raamattu kertoo heistä: “Ja he menivät kiiruusti haudalta peloissaan ja suuresti iloiten ja juoksivat viemään sanaa hänen opetuslapsillensa”. Huomaa, kuinka Matteus kertoo, että he riensivät kertomaan Jeesuksesta muille. He olivat niin pakahtua ilosta, että heillä oli kiire kertoa ylösnousemuksesta. He eivät voineet olla hiljaa, kun he ymmärsivät, että Kristus oli kärsinyt heidän tuomionsa voittonut kuoleman ja synnin vallan. He eivät voineet vaieta. Se oli yksinkertaisesti mahdotonta. Uskon tuoma ilo pakotti heidät puhumaan.

Mekin olemme saaneet kuulla riemastuttavan uutisen: “Ei hän ole täällä, sillä hän on noussut ylös”! Vapahtaja on antanut meillekin käskyn rientää kertomaan hänen ylösnousemuksestaan: “Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni” (Matt. 28:19). Naiset antavat meille parhaan mahdollisen evankelioimisesimerkin. Saamme lähteä täältä iloiten julistamaan evankeliumia niille, jotka vaeltavat syntien taakkojen painon alla. Saamme tuoda vapauttavan sanoman: kaikki syntisi ovat anteeksiannetut, koska Kristus nousi kuolleista! Saamme olla levittämässä pääsiäisen iloa.

Mutta Herra antaa meille vielä paljon enemmän kuin naisille haudalla. He saivat tyytyä tyhjiin hautaan ja enkelin sanoihin. Meille Herra antaa itsensä, ruumiinsa ja verensä, vahvistukseksi. Ristin rakkaus tuodaan niin lähelle meitä kuin se vain voi olla. Jos joku teistä epäilee syntiensä anteeksiantamusta, katso, kuinka Herra tuo anteeksiantamuksen suuhusi. Hän on tehnyt kaikkensa sen eteen, ettei sinun tarvitsisi epäillä hänen armoaan sinua itseäsi kohtaan. Huomaa, kuinka konkreettisella tavalla hän haluaa vakuuttaa sinulle, että kaikki syntisi on unohdettu, niiden rangaistus on kärsitty, Jumalalla on vain rakkauden ajatuksia sinua kohtaan.

Kerran hauta oli tyhjä. Kristus oli ylösnoussut. Mutta tänään hän on paikalla. Hän on täällä antamassa syntimme anteeksi Golgatan ristin uhrin perusteella. Hän on täällä lähettämässä meitä sinun matkaan kertomaan hyvää sanomaa muillekin. Hän on täällä, sillä hän on noussut ylös!

*Mika Bergman,
Lahti 8.4.2012*

Kristus on kuollut ja ylösnoussut kaikkien edestä

Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan. Kristuksen puolesta me siis olemme lähettiläinä, ja Jumala kehottaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa. Sen, joka ei synnistä tien-nyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi. 2 Kor. 5:15–21.

Riemullinen viesti

Pääsiäisen sanoma on riemullinen viesti siitä, että koko maailman synty on nyt sovitettu ja poisotettu Jumalan edessä, kuten tekstimme sanoo: “Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan.” Tämä ilosanoma tarjotaan meille nyt sanassa ja sakramenteissa uskolla vastaanotettavaksi ilman meidän tekojamme.

Sinäkin, rakas kuulijani, herkistä korvasi kuulemaan ja vastaanottamaan tämä sana, kun tekstimme kehottaa meitä: “Antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa.” Sillä synnin tuoma Jumalan viha on nyt lepytetty ja pois otettu. Kristus on saanut aikaan rauhan Jumalan ja ihmiskunnan välille eli maailma on Kristuksessa sovitettu. Niinpä kuka tahansa nyt Kristukseen uskoo, saa synnit anteeksi ja rauhan omalletun-

nonleen, kuten Herran apostoli Pietari lausuu: “Hänestä kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta.” (Apt. 10:43).

Kristuksen voitto ei ole ainoastaan tuonut syntiselle mahdollisuutta päästä pois Jumalan vihan ja tuomion alta, vaan Jumala on tunnustanut Kristuksen voiton jo tapahtuneeksi koko maailman syntien sovituksi ja kaikille hankituksi vanhurskaudeksi.

Jos näin ei olisi, usko olisi ihmis-suoritus, joka yrittäisi lisätä jotakin inhimillistä siihen, mitä Kristus on tehnyt eikä vanhurskauttaminen ja pelastus olisi yksin armosta, yksin Kristuksen tähden, pelkkänä lahjana.

Uskosta vanhurskaaksi tuleminen

Kristuksen voittoon ja ylösnousemukseen viitaten Pietari julistaa: “Olkoon siis teille tietävä, miehet ja veljet, että hänen kauttansa julistetaan teille syntien anteeksiantamus ja että jokainen, joka uskoo, tulee hänessä vanhurskaaksi, vapaaksi kaikesta, mistä te ette voineet Mooseksen lain kautta vanhurskaiksi tulla.” (Apt. 10:39–40).

Koska anteeksiantamus on jo hankittuna ja olemassa, se voidaan meille julistaa ja saamme sen uskolla ottaa vastaan. Meidän ei tarvitse siihen mitään lisätä emmekä voi emmekä saa lisätä.

Varhaisessa nuoruudessani, kun Jumala alkoi minua puhutella ja saattoi

minut synnintuntoon, minulle tuli tarve päästä rauhaan Jumalan kanssa. Oppikoulussa oli kuitenkin enimmäkseen uskonnonopetus opettajasta riippuen vähän kuinka sattui. Opettajat eivät rohkaisseet uskomaan tunneilla eivätkä hartauksissa. Eräs opettaja oli sitä mieltä, ettei helvettiä ole olemassa ja ettei tarvita pelastusvarmuutta. Yksi korosti aamuhartauksissa sitä, ettei usko ole joka miehen ja synnytti sen vaikutelman kuin usko olisi hyvin vaikea asia. Yksi käsitti uskon heräneiden tapaan vastakohtana evankeliselle asian ymmärtämiselle. Se, mitä alemmilla luokilla oli opetettu luterilaisesti, häipyi sitten taka-alalle ja väärät opetukset häiritsivät, vaikka en niiden taakse asettanutkaan. Ne estivät kuitenkin asioiden selkiytymistä. Noiden ajatusten kanssa painiskellessani ja Raamattua lukiessani tuli mieleen: usko, älä ruikuta. Tämä kirkastui sitten selkeäksi periaatteeksi lukiessani Waltherin Laki ja evankeliumi -kirjaa.

Uskon asia on yksinkertainen asia: “Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan ja hän uskoi meille sovituksen sanan.” Kaikki on valmista. Se on täytetty. Saamme sen uskolla omistaa sellaisina kuin olemme. Jumalan vakaa, todellinen tahto on, että kaikki pelastuisivat. Sovituksen sanassa hän tarjoaa, jopa aivan kuin tyrkyttää, armoaan jokaiselle. Ei meidän rukouksemme eikä edes uskomme vasta hellytä Jumalaa armahtamaan, vaan Kristuksen teko ja hänen esirukouksensa on valmiin anteeksiantamuksen takana. Siihen usko nojaa.

Valmiin armon tehovoima

Valmis armo, jota apostolit julistivat, käänsi epäuskoisia pakanoita suurin joukoin uskomaan Jeesukseen. Niin on jatkunut siitä lähtien, polvi polvelta. Valmis armo vaikuttaa uskon meissäkin, se yksin, eivätkä meidän tekomme tai asenteemme.

Tässä 2 Kor. 5. luvussa Pyhä Raamattu puhuu erityisesti kahdesta Kristukseen liittyvästä asiasta. Ne ovat hänen kuolemansa ja hänen ylösnousemuksensa. Jakeissa 14–15 sanotaan: “Yksi on kuollut kaikkien edestä, siis myös kaikki ovat kuolleet, ja hän on kuollut kaikkien edestä, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen, vaan hänelle, joka heidän edestään on kuollut ja ylösnoussut.”

Yleinen vanhurskauttaminen tarkemmin tarkasteltuna

Nämä sanat ja nämä Kristuksen teot ovat takeena siitä, että Jumala on Kristuksessa valmistanut koko maailmalle syntien anteeksiantamisen. Hän on jättänyt sen vuoksi lukematta maailmalle sen synnit eli hän on julistanut koko maailman Kristuksessa vanhurskautetuksi. Siitä tekstimme sanoo: “Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä hän lukenut heille heidän rikkomuksiaan.” Tätä syntien lukematta jättämistä on tapana nimittää yleiseksi vanhurskauttamiseksi. Sille perustuu uskosta vanhurskauttaminen.

Termi yleinen vanhurskauttaminen ei ole tässä pääkohta, vaan se asia, jota se kuvaa. Luther esimerkiksi ei käytä tätä termiä. Sehän on myöhempää perua. Sen ilmaisema asia sen sijaan on Lutherilla.

Hän määrittelee vanhurskauttamisen seuraavasti: **“Oltakoon ehdottoman varmoja siitä, että meidän vanhurskauttamamme Jumalan edessä on syntien anteeksiantaminen.”**

Huomaa: Koska vanhurskauttaminen on sama kuin syntien anteeksiantaminen, se ei ole meissä tapahtuva muutosprosessi, vaan synninpäästö.

Vanhurskauttamisesta Luther lausuu edelleen: “Näin meidän pitää lain ja tekojen vanhurskautta vastaan suuresti ylistää kristillistä **vanhurskausoppia...** jos **koko maailman** synnit ovat tämän yhden ainoan ihmisen kannettavina, ne eivät ole maailman kannettavina... jos Kristus itse tuli vikapääksi kaikkiin niihin synteihin, joita me kaikki olemme tehneet, olemme siis päästetyt (*absoluti sumus, freigesprochen*, ‘vapaiksi julistetut’) **kaikista** synneistä, emme kuitenkaan itsemme, omien tekojemme tai ansioittemme nojalla, vaan hänen kauttansa.”

Tämä ei ole kuivaa, tarpeetonta teoriaa, vaan meille välttämätöntä opetusta. Otetaanpa esille joitakin asioita, mitä tähän liittyy.

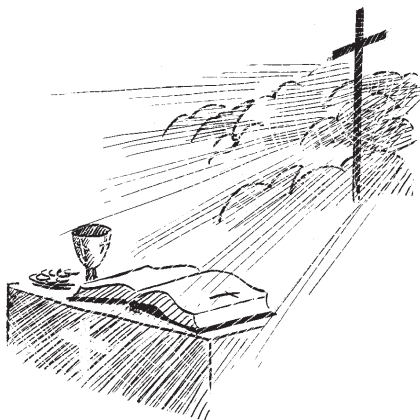
Kun ihmisen omatunto herää ja syyttää synneistä, luonnollisen ihmisen ensimmäinen reaktio on, että hänen täytyy jotenkin korvata se Jumalalle, jotta voisi kelvata hänelle, tai hänen tule elää syntiä tekemättä ainakin tästä eteenpäin. Mutta kun hän havaitsee, ettei hän siihen kykene, hän joutuu yhä suurempaan epätoivoon. Kun sitten evankeliumi julistaa hänelle sellaisena kuin hän on, valmiin armon ja Pyhä Henki vaikuttaa hänen sydämessään luottamuksen armoon Kristuksessa, hän saa omalletunnolleen rauhan. Sen mukana tulee myös autuuden ilo.

Monet julistajat ovat piinanneet omiatuntoja opettamalla, ettei ihminen sellaisena kuin hän on saa uskoa syntijään anteeksi, vaan hänen on tehtävä sitä ja sitä, tultava ensiksi sellaiseksi ja sellaiseksi. Hänen olisi koettava ankarien rukoustaisteluiden kautta sisimmässään, että Jumala on antanut hänelle anteeksi; vasta sitten hänellä olisi lupa uskoa.

Se ei ole evankeliumia. Se on vääristynyttä lakia. Evankeliumi sen sijaan kertoo, että Kristuksen lunastustyön nojalla synnit ovat jo sovitetut, ja herättämällä Kristuksen kuolleista Jumala osoitti hyväksyneensä Kristuksen antamat lunnaat täytenä koko maailman syntien sovituksena.

Yleinen vanhurskauttaminen merkitsee sitä, ettei pelastavaan, vanhurskauttavaan uskoon liity eikä siihen tarvita Jumalan edessä mitään meidän tekoamme, ajatustamme, hurskauttamme tai jotakin muuta sellaista. Usko tarttuu Jumalan armolupauksiin sanassa ja sakramenteissa ja omistaa syntiselle täyden Jumalan edessä kelpaavan vanhurskauden aivan sellaisena kurjana kuin ihminen on.

Kristuksen ruumiillinen ylösnousemus on Jumalan puolelta myös julkinen merkki siitä rauhasta, minkä Kristus oli saanut aikaan Jumalan ja ihmiskunnan välille. Kun Kristus oli ottanut pois maailman synnin, hän nousi ylös kuolleista ilman syntiä, kirkastettuna ja julisti syntien anteeksiantamuksen ja rauhan sanomaa ja lähetti Kirkkonsa julistamaan sitä kaikessa maailmassa. Oli vietävä kaikkialle rauhan viesti, sillä Jumalan viha oli lepytetty ja syntisillä oli nyt vapaa pääsy Kristuksen kautta armonvaltakuntaan. Oli kuulu-



tettava: "Antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa." Toisin sanoen: Tulkaa nyt sen sovinnon osallisuuteen, minkä Kristus on tehnyt. Uskokaa Pyhän Hengen voimasta evankeliumi ja ottakaa se vastaan. Tämä kaikki on valmis. Käykää ilojuhlaan aterioimaan siitä pöydästä, jonka Kristus on valmistanut eteenne. "Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan."

Kehotus uskomaan

Anteeksiantamus on siis jo Jumalan julistama. Nyt meitä kehoitetaan se uskomaan, ettei se jää kohdallamme turhaksi. Jumala on uskon syntymiseksi asettanut sovituksen viran, pyhän saarna- ja paimenviran, että meitä kehoitettaisiin uskoon ja siinä ravittaisiin suloisilla iankaikkisen elämän sanoilla.

Kristus tehtiin synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi, niin että meillä Jumalan edessä, ei olisi mitään muuta kuin pelkkää vanhurskautta. Kristuksen vanhurskaushan luetaan täydellisenä ja

kokonaisena armosta hyväksemme ilman meidän tekojamme. Siis vastavalla tavalla, niin kuin Kristuksen päällä oli koko maailman syntikuorma, meillä taas on kaikki hänen vanhurskautensa, pyhyytensä, rakkautensa ja kuuliaisuutensa, niin että me olemme pelkkää vanhurskautta niin kuin Kristus on vanhurskas. Tämän omistamme nyt uskossa. Vasta taivaassa se on näkemisessä. Siellä ruumiinemme ja sieluinemme loistamme kirkkautta eikä meissä ole enää syntiä.

Maailma tuntee Kristuksen lihan mukaan. Se ajattelee hänestä luonnollisen, epäuskoisen ihmisen tavalla. Niin maailma ajattelee myös niistä, jotka ovat uskovia. Kristukseen uskovat sen sijaan tuntevat Kristuksen "ei lihan mukaan", vaan hengellisellä tavalla ymmärtäen hänet Vapahtajaksi. Samoin tuntemme toinen toisemme nyt uusiksi luomuksiksi, armosta pelastetuiksi, joille tärkeimpiä asioita ovat uskon asiat ja joille Kristuksen Kirkon kohtalo täällä maailmassa on rakas. Tiedämme myös epäuskoisen maailman sovitetuksi maailmaksi ja ymmärrämme, että kristillisen kirkon tulee tuoda heille elämän sana, jotta he uskoisivat ja pelastuisivat. Se on Kirkon päätehtävä uskovien ruokkimisen ohella.

Koska Kristus on kuolleista nousut, meillä on evankeliumi. Kun sanomme: Kristus on totisesti noussut kuolleista, todistamme, että evankeliumi on varma ja kaikin puolien vastaanottamisen arvoinen.

Amen.

Markku Särelä.

Hartaus Lahden pääsiäisjuhilla 8.4.2012. SK 1961 n:rot 253 ja 239.

Kristus on ylösnoussut, totisesti ylösnoussut

Kokoonnuimme perinteiseen yhteiseen pääsiäisjuhlaan Lahteen ensimmäisen pääsiäispäivän aamuna. Juhlavieraita oli tullut eri puolilta Suomea. Oli virkistävää tavata uskonveljiä ja –sisiä kaukaisiltakin paikkakunnilta. Saimme kuulla väkevää julistusta uskomme keskeisimmästä asiasta ja osallistua yhteiseen iloon. Pieni kirkko Rajakadulla täyttyi iloilla pääsiäisaiheisilla virsillä ja hengellisillä lauluilla, joita sekä lauloimme kaikki yhdessä että saimme kuulla duettona.

Juhlamme alkoi yhteisellä jumalanpalveluksella, jossa saimme osallistua Herran pyhään ehtoolliseen. Herra tuo anteeksiantamuksen meille aivan konkreettisesti ehtoollisessa, kuten Mika Bergman juhla jumalanpalveluksen saarnassa vakuutti. Hänen tekstinään oli Matteuksen evankeliumin kohta, missä naiset menevät sunnuntaiaamuna Jeesuksen haudalle. Enkeli näyttää heille tyhjän haudan: “Älkää peljätkö, ei hän ole täällä, hän on noussut ylös.” (Matt. 28:1–8) Niin kuin nämä naiset juoksivat kertomaan näkemänsä ja kuulemansa toisille, niin Jeesus lähettää myös meidät matkaan.

Juhlamme jatkui iltapäivällä. Pastori Markku Särelä piti hartauspuheen tekstinään 2 Kor. 5: 19–21. “Antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa.” Kaikki on valmista. Jeesus huusi ristillä: “Se on täytetty.” Saimme voi-

makkaan kehotuksen uskomaan: Uskokaa evankeliumi! Käykää ilojuhlaan! Tämän omistamme täällä uskossa, taivaassa sitten näkemisessä. Koska Kristus on noussut kuolleista, meillä on evankeliumi. Kun sanomme: Kristus on totisesti noussut kuolleista, todistamme, että evankeliumi on varma ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen.

Pastori Kimmo Närhi luki tervehdykset, joita oli tullut eri puolilta maailmaa. “Kristus on ylösnoussut.” Näillä sanoilla tervehtivät meidän pääsiäisjuhlaamme useat uskonystävämme. Tervehdyksiä oli saapunut ainakin Latviasta, Saksasta, Venäjältä, Ukrainasta, Valkovenäjältä ja Tanskasta. He halusivat tuoda ilonsa julki yhdessä meidän kanssamme. Vaikka maailman uutiset ovat useimmiten uhkaavia ja surullisia, saimme taas kerran todistuksen siitä, että kaiken yläpuolella on Kristus, joka on voittanut synnin, kuoleman ja pahuuden vallan.

Loppuhartauden piti Mika Bergman Korinttolaiskirjeen johdolla. (1 Kor. 15:19–21) “Kaikki elämän vastoinkäymiset tulevat oikeaan perspektiiviin, kun muistamme, että Kristus nousi kuolleista”, näin hän rohkaisi meitä elämään rohkeasti evankeliumiin turvaten.

Juhlan lopussa pastori Kimmo Närhi siunasi meidät kotimatkalta apostolisella siunauksella.

Selostusta johtamiskoulutuksesta

Tammikuussa 2012 järjestettiin Siitamajalla STLK:n teologeille johtamiskoulutuspäivät. Pastori Markku Särelin johdolla teologian opiskelijat ja pastorit perehtyivät kolmen päivän ajan seurakunnan johtamisen raamatullisiin periaatteisiin ja käytännön kysymyksiin. Eri aiheita käsiteltiin laajasti luento-opetuksen, keskustelujen ja harjoitusten kautta.

Seurakunnan johtaminen eroaa maallisesta johtamisesta. Seurakuntaa eivät perimmältään johda seurakuntalaiset tai pastori, vaan Kristus johtaa sitä sanallaan. Kaikki valta seurakunnassa on Jumalan sanan valtaa tai siihen perustuvaa. Raamattu kehottaa johtamaan ”ei herroina halliten – , vaan ollen laumalle esikuvana” (1 Piet. 5:3). Saarnavirka on palvelutehtävä, niin kuin kaikki muutkin tehtävät seurakunnassa. Pastori keskittyy seurakunnan johtamisen hengelliseen puoleen. Byrokrania ja hallinnolliset asiat ovat ehdottomasti toissijaisia hänen tehtävässään.

Sana pastori merkitsee paimenta. Paimen johtaa laumaansa äänellään ja kulkemalla sen edellä. Samoin pastori johtaa seurakuntaa sekä opetuksellaan että esimerkillään. Että pastori voi alipaimenena johtaa laumaa niin kuin on Kristuksen, Ylipaimenen, tahdon mukaista, pitää hänen opetuksessaan kuulua Kristuksen ääni. Näin hän ei johda Kristuksen lampaita harhaan. Pastoriin kuuluu myös omassa elämänsä vaelluksessaan pyrkiä esikuvallisuuteen, että hän voi uskottavasti kulkea

laumansa edellä. Tähän sekä pastorin että seurakunnan on rukoiltava Jumalan apua, sillä pastorit ovat yhtä lailla heikkoja syntisiä kuin seurakuntalaisetkin.

Pastorin johtamistehtävällä on kaksi päätavoitetta. Ne ovat seurakunnan hengellinen ruokkiminen ja varustaminen työhön. Seurakunnan varustamisesta apostoli Paavali kirjoittaa: ”Hän antoi muutamat apostoleiksi, toiset profeetoiksi, toiset evankelistoiksi, toiset paimeniksi ja opettajiksi, tehdäkseen pyhät täysin valmiiksi palveluksen työhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen”. (Ef. 4:11–12)

Seurakunnan johtaminen ei perustu säännöille tai käskemiselle, koska ne ovat varsinaisesti lakia. Johtamisen otteen kuuluu olla evankeliumiin perustuva, sillä vain evankeliumi todella ravitsee sielun ja kasvattaa hengellisesti.

Johtamisen käytännöllisessä puolella korostuu organisoimisen merkitys. Pastori on osattava organisoida sekä itsensä että seurakuntansa Kristuksen asialle. Seurakuntalaiset voivat auttaa pastoria hänen vaikeassa ja usein yksinäisessä työssään toimimalla aktiivisesti erilaisissa seurakunnallisissa tehtävissä. Seurakunnan toiminnan vireyksyys perustuu pitkälti juuri sen jäsenistön aktiivisuuteen. Jokainen voi omilla edellytyksillään toimia tämän asian hyväksi.

Rukoilkaamme Herraa, että hän antaisi seurakunnillemme ja Kirkolleen kaikkialla maailmassa tahtonsa mukaisia johtajia.

Vesa Hautala

Kirkollisia tapahtumia

Käynti Ruotsissa

Viime lokakuussa oli Ruotsissa Norrköpingissä sikäläisten tunnus-
tuksellisten järjestämä konferenssi
Lutherdagar, jossa vieraspuhujana oli
pastori Edward Brockwell STLK:sta.
Hän piti siellä kaksi luentoa. Niistä toi-
nen käsitteli Lutherin kirjoituksia py-
hästä ehtoollisesta vuosilta 1527–1528
ja toinen C.F.W. Waltheria Amerikan ja
Ruotsin Lutherina.

Colloquium ja kirkollisen yhtey- den toteaminen

Helmikuun alussa saimme vieraita
Latvian pääkaupungista Riiasta. Siellä
toimii seurakunta, jonka nimi käännet-
tynä on Ylösnousemuksen Luterilaisen
Augsburgin Tunnustuksen Seurakun-
ta. Vierainamme olivat pastoriehdokas,
sittemmin pastoriksi vihitty *Indreks
Sungatulins* ja seurakunnan esimies
Janis Dimza.

Vieraidemme matkan ensisijainen
tarkoitus oli, että Indreks Sunga-
tulinsin kelpoisuus pastorin virkaan
tutkitaan. Seurakunta oli joutunut vai-
keaan tilanteeseen. Edellinen pastori
oli jättänyt perheensä, ja seurakunta oli
todennut, ettei se voi pitää kyseistä
henkilöä pastorinaan.

Indreks Sungatulins on opiskellut
teologiaa, mutta hänellä ei ole tutkin-
toa. Seurakunnassa heräsi ajatus eteen
tulleessa poikkeustilanteessa kutsua
Sungatulins virkaan. Tämän toteutta-
miseksi seurakunta otti yhteyttä pastori
Särelään ja hänen myötään kirkkoom-
me.

Pastorin kelpoisuuden tutkimis-
tilaisuus eli colloquium järjestettiin
Siitamajalla 2.2.2012. Vieraiden lisäk-
si tilaisuuteen osallistuivat STLK:n
edustajina pastorit Särelä, Närhi ja
Brockwell. Käytyjen keskustelujen
jälkeen kokous saattoi suositella In-
dreks Sungatulinsia kutsuttavaksi
pastorin virkaan.

Keskustelujen luonteen mukaisesti
opin yksityiskohdat käytiin varsin tar-
koin läpi. Tämän keskustelun perus-
teella osapuolet suosittelivat seura-
kunnilleen opillisen ja kirkollisen yhtey-
tyden toteamista. Latvialaiset tote-
sivat asian kokouksessaan helmikuus-
sa, meidän seurakuntamme tekivät sa-
moin vuosikokouksissaan maalikuus-
sa. Näin voimme Jumalaa kiittäen to-
deta, että kirkollamme on sisarseura-
kunta Latviassa.

EB/MS



Augsburgin tunnustuksen ylösnousemuksen luterilaisen seurakunnan jäseniä osallistumassa yhteiseen juhlaan uuden pastorin seurassa.

Virkaanvihkimys Latviassa

Kristus on ylösnoussut! Hän on totisesti ylösnoussut! Kuten monet tiedättekin, minulla oli todellinen ilo matkustaa Latviaan ja osallistua Indreks Sungatulinsin virkaanvihkimykseen ja virkaanasettamiseen Augsburgin tunnustuksen ylösnousemuksen luterilaisen seurakunnan pastoriksi Riiassa. Janis Dimza (seurakunnan puheenjohtaja) ja pastori Indreks tervehtivät minua lentoasemalla. Ennen käyntiä Indreksin kodissa me poikkesimme kirkossa, jota he vuokraavat metodistikirkolta. Ajattelin vain itsekseni miten mukavaa on, että niin pieni seurakunta on aktiivinen ja kokoontuu säännöllisesti jumalanpalveluksiin. Jatkoimme sitten Indreksin kotiin, jossa tapasimme hänen äitinsä. Janis, Indreks ja minä jatkoimme keskustelua pääsiäisjumalanpalveluksen, virkaanvihkimyksen ja virkaanasettamisen yksityiskohdista.

Myöhemmin sinä iltana Janis vei minut kotiinsa Ogren kaupunkiin, noin 40 km päähän Riiasta. Hänen ystävällinen perheensä toivotti minut tervetulleeksi ja olin heidän vieraanaan muutama lyhyen päivän ajan, jotka viivyin

Latviassa. Miten hieno perhe. Me kaikki ajoimme Riikaan pääsiäis-aamuna. Jumalanpalvelus alkoi ilmoituksella "Kristus on ylösnoussut"! ja seurakunta mielihyvin vastasi, "Hän on totisesti ylösnoussut"! Jumalanpalveluksen aluksi luettiin kutsu pastori Indreksille toimia pastorina, jota seurasi virkaanvihkimys ja virkaanasettaminen. Seurakunta oli ollut ilman pastoria uskonpuhdistuspäivästä lähtien. Minulla oli iloinen etuoikeus esitellä seurakunnalle heidän uusi pastorinsa. Minulla myös oli mahdollisuus saarnata Janisin toimiessa hienosti tulkkinani. Seurakunta antoi Indreksille Raamatun ja toivotti hänet sydämellisesti ja suurella ilolla tervetulleeksi heidän uudeksi pastorikseen. Sain yllätyslahjana seurakunnalta kauliini lasilautasen.

Täytyy sanoa, että tätä artikkelia kirjoittaessani muistelen ja muistan jumalanpalveluksen. Luterilainen jumalanpalvelus on yleensä melko samanlainen maasta riippumatta. Silti siellä ja täällä on joitakin eri tapoja. Jumalanpalveluksessa koko seurakunta tuli ja polvistui alttarille synnintunnus-

Indreks Sungatulinsin virkaanvihkimys ja virkaanasettaminen Augsburgin tunnustuksen ylösnousemuksen luterilaisen seurakunnan pastoriksi Riiassa Latviassa. Uuden pastorin siunaa STLK:n pastori Ned Brockwell.



tuksen jälkeen. Tulimme sille ja polvistuimme ja pastori asetti kätensä kunkin jäsenen ylle ja puhui Jumalan anteeksiantamuksen sanat! Se oli niin tarkoituksellinen tapa ja saatoin vain ajatella Johanneksen evankeliumin lukua 21, jossa meidän ylösnoussut Herramme käski palvelijoitaan tarjoamaan syntien anteeksisaamista niille, joilla on tahrantunut ja kuormitettu omatunto. Me vietimme Herran pyhän ehtoollisen, ja oli todella siunaus olla uuden sisarseurakuntamme kanssa, joiden kanssa me olemme yhteydessä.

Maanantain vietin Janisin ja hänen perheensä kanssa, sitten matkasimme takaisin Riikaan vähän kiertoajelulle. Meillä oli ilo käydä yhden seurakunnan jäsenen kotona. Seuraavana päivänä kävin museossa ja sitten taas lentotasemalle ja lentomatkalalle kotiin Suomeen. Minua pyydettiin tervehtimään

kaikkia uusia uskonveljiä ja -sarisia STLK:ssa. Niinpä välitän kullekin teistä sydämelliset toivotukset ja tervehdykset uskonveljiltämme ja -sisariltamme Augsburgin tunnustuksen ylösnousemuksen luterilaisessa seurakunnassa. Näen niin monia tapoja, joilla me, STLK ja ylösnousemuksen luterilainen seurakunta voimme vaikuttaa ja kasvaa yhdessä. Uskon todella, että Herralla on työtä, jota me molemmat voimme tehdä yhdessä; työtä evankeliumin eteen ja rohkaisten toinen toistamme. Paljon on tehtävää. Minä vain näen tapoja, joilla Jumala voi käyttää meitä tuohon tarkoitukseen, kun palvelemme häntä, joka nousi kuolleista ja ohjaa ja hallitsee ja valtuuttaa kirkkonsa toimimaan Sanalla ja armonvälineillä. Jumalalle kaikki ylistys ja kunnia.

Ned Brockwell

Ensimmäinen matka Venäjälle

Augsburgin Tunnustuksen Evankeliluterilainen Kirkko

Tein 28.–31.3. matkan noin viisi vuotta sitten syntyneen Augsburgin Tunnustuksen Evankeliluterilaisen Kirkon (ATELK) vieraaksi. ATELK:n ja kirkkomme välille on syntynyt kontakti julkaisemamme venäjänkielisen kirjallisuuden tuloksena.

ATELK:n muodostuminen liittyy siihen, että Neuvostoliiton hajottua luterilaiset seurakunnat ovat jälleen parinkymmenen vuoden aikana voineet toimia kohtalaisen vapaasti. ATELK:ssa on noin 40 seurakuntaa, joista noin puolet on rekisteröityjä. Monet seurakunnista ja pastoreista ovat tulleet Inkerin kirkosta tai sakalaisperäisestä ELKRAS:sta. Mm. ATELK:n johtava piispa Konstantin Andreev on vihitty pastorin virkaan Inkerin kirkossa. Inkerin kirkko ja ELKRAS ovat Luterilaisen Maailmanliiton jäseniä ja siis kirkollisessa yhteydessä mm. pohjoismaisiin kansankirkkoihin, mitä ATELK ei ole.

Konferenssi

Osallistuin ATELK:n järjestämään konferenssiin, jonka aiheena oli ”Jotta he yhtä olisivat”. Järjestäjien tavoite oli etsiä tietä luterilaisten kirkkojen yhdistymiseen Venäjällä. He olivat kutsuneet edustajan kaikista Venäjällä toimivista luterilaisista seurakunnista, joita yllä mainittujen kirkkojen lisäksi

ovat vielä Siperian Evankeliluterilainen Kirkko ja Evankeliluterilainen Kirkko ”Yksimielisyyt”. Järjestäjien pettymykseksi mutta ei kovin suureksi yllätykseksi mikään kirkko ei lähettänyt edustajaa konferenssiin.

Suuri osa konferenssin puheenvuoroista käsitteli ATELK:n seurakuntien toimintaa, joka monin paikoin näyttää olevan voimakasta. Ulospäin suuntautuvassa työssä internet on tärkeä työväline.

Konferenssissa esityksiä pitivät myös yhteiskunnan edustajat, jotka puhuivat uskonnollisten yhdyskuntien toimintamahdollisuuksista Venäjän nykyisen lainsäädännön mukaan.

Järjestäjien pyynnöstä esittelin konferenssille kirkkoamme. Toimintamahdollisuuksista Venäjän nykyisen lainsäädännön mukaan. Järjestäjien pyynnöstä esittelin konferenssille kirkkoamme. Toimintamahdollisuuksista Venäjän nykyisen lainsäädännön mukaan.

Tämä matka täytti tarkoituksensa siinä mielessä, että saatoimme molemmien puolin saada tietoa seurakunnistamme. Sain myös käsitystä Venäjällä toimivien seurakuntien mahdollisuuksista ja ongelmista. Sen sijaan muihin venäläisiin kirkkoihin en saanut toivottua kontaktia, koska niiden edustajia ei ollut paikalla. Matka antoi perusteita yhteydenpidon jatkamiselle seurakuntiin suuntautuvan matkan merkeissä, joka toteutui toukokuussa.

Toinen matka Venäjälle

Kevään toinen matkani Venäjälle toteutui 4.–12.5. Tällä matkallani tutustuin Augsburgin Tunnustuksen Evankelis-luterilaisen Kirkon (ATELK) yleiskokouksen presidentin Vladimir Pudovin kanssa kirkon seurakuntiin Moskovassa, Kalugassa ja Voronezhissa. Kävimme myös Mustanmeren rannalla Novorossiskissa, jossa seurakunta pian siirtynee ATELK:oon. Eiskin kaupungissa kävimme tutustumassa mahdollisuuteen perustaa seurakunta, mutta asia ei näytä ainakaan lähiaikoina toteutuvan.

Viranomaistapaaminen

Ennen matkoja muihin kaupunkeihin tapasimme Moskovassa kaksi uskonnollisia asioita hoitavaa virkamiestä. Selvitin heille lyhyesti oppimme pääkohdan syntisen vanhurskauttamisesta ja kerroin kirjallisuudestamme, jota he myös ottivat vastaan.

Virkamiehet kysyivät kirkkomme kantaa homoseksuaalisuuden harjoittamiseen. Sanoin, että pidämme sitä Jumalan sanan vastaisena ja että pidämme tavallista perhe-elämää suuressa arvossa. Venäjän hallinto pääpiirteissään näyttää painottavan juuri perheiden tukemista yhteiskunnan perustana.

Seurakuntien elämästä ja jäsenistä

Seurakuntien elämä oli innokasta ja säännöllistä. Jokseenkin kaikki pastorit tekevät myös muuta työtä

elannon saadakseen. Tästä huolimatta esim. Voronezhin seurakunnassa on tilaisuus kuutena päivänä viikossa. Lisäksi käytännössä seurakunta pitää yllä kolmea asuntolaa, joihin vankilasta vapautuvat tai muuten vaikeuksissa olevat voivat tulla asumaan voidakseen sopeutua tavalliseen elämään.

Uudehkon lain mukaan seurakunnille palautetaan niiltä neuvostoaikana otettuja kirkkorakennuksia. Voronezhin lähellä maaseudulla oli kirkko vuosikymmeniä traktorivarastona. Nyt se on jälleen seurakunnalla. Sisälle on rakennettu puinen alttari, ja jumalanpalveluksia pidetään säännöllisesti. Seurakunta järjestää 9.6. juhlan kirkon käyttöön palauttamisen johdosta. Juhlaan kutsutaan paitsi lähiseudun väkeä myös seudulla ennen asuneiden jälkeläisiä, joista osa on muuttanut Saksaan.

Varsin moni ATELK:n seurakunnista jatkaa toimintaa, joka alkoi pääasiassa 1700-luvulla Venäjälle muutaneitten saksalaisten siirtolaisten perustamissa seurakunnissa. Nykyisten jäsenten vanhemmista 1. – 4. polvessa monet karkotettiin Siperiaan. Olojen vapauduttua nykyiset jäsenet ovat palanneet seuduille, jonne esivanhemmat tulivat. Evankeliumin luonteen mukaisesti ATELK painottaa, että seurakuntien toiminta on avointa kaikille kansallisuudesta riippumatta. Toiminta on jokseenkin kokonaan venäjänkielistä.



Voronezhin lähellä olevalle seurakunnalle palautetun kirkon edustalla Ev-Lut. Augsburgin tunnustuksen kirkon yleiskokouksen presidentti Vladimir Pudov (vas.), pastori Anatoli Malahov, Alfred-poika, Kimmo Närhi ja pastori Lev Dumachev.”

Kirkollisen yhteyden kysymyksiä ja muita jatkosuunnitelmia

ATELK:n eräästä julkaisusta saa sen käsityksen, että he suhtautuvat väljemmin yhteistoimintaan toista tunnustusta edustavien seurakuntien kanssa kuin omat seurakuntamme. Keskustelin asiasta piispa Konstantin Andreevin, Vladimir Pudovin ja kolmen muun pastorin kanssa. Sovimme alustavasti, että käännämme venäjäksi kirkkomme piirissä syntynyttä juuri kirkollisen yhteyden perusteisiin liittyvää materiaalia ja toimitamme sitä heille tutustuttavaksi.

ATELK suunnittelee pastorikoulutuksen vakiintunutta järjestämistä. Piispa Andreev tiedusteli mahdollisuutta, että sikäli kuin koulutus toteutuu, joku meidän edustajamme vuoden 2013 aikana tekisi opiskelijoille

selkoa pohjoismaisesta kirkkohistoriasta.

Heillä on jatkuva tarve saada kirjallisuutta eri puolille. Tarkoitus on toimittaa sitä pyyntöjen mukaan ja pikaisesti tavanomaista suurempi kertalähetys ajatellen Voronezhin lähistöllä 9.6. pidettävää juhlaa.

Matka avasi silmiä näkemään Jumalan uskollisuutta, joka näkyy seurakuntien elämässä järkyttävien vaiheiden jälkeen. Seurakuntalaisten halu kokoontua Jumalan sanaa kuulemaan ja heidän alttiutensa auttaa heikompi-osaisia on vaikuttavaa. Voimme iloiten todeta, että julkaisemamme kirjallisuus on tukenut venäläisiä seurakuntia. Kirjojen lisäksi muu yhteydenpito ja opillisen perustan täsmällisempi selvittäminen ovat tulevaisuudessa tärkeitä asioita.

LAPSILLE

Isä, Poika ja Pyhä Henki

“Alussa loi Jumala taivaan ja maan” – “Minä uskon Isään Jumalaan, kaikkivaltiaaseen taivaan ja maan Luojaan.”

“Ja Jumalan Henki liikkui vetten päällä” – “Minä uskon Pyhään Henkeen.”

“Ja Jumala sanoi: ‘Tulkoon valkeus.’” – Jumala loi kaiken Sanansa kautta. Se Sana, jonka kautta kaikki on luotu, on Jumalan Poika. Sana, Jumalan Poika, tuli aikanaan ihmiseksi. Hän on rakas Vapahtajamme Jeesus Kristus. “Minä uskon Jeesukseen Kristukseen, Jumalan ainoaan Poikaan, meidän Herraamme.”

Isä on Jumala, ja Poika on Jumala, ja Pyhä Henki on Jumala. On olemassa kuitenkin vain yksi Jumala, vain yksi. Mutta tämä yksi Jumala on samalla kolme: Isä, Poika ja Pyhä Henki. Nimittäin tässä yhdessä rakkaassa Jumalassa on kolme persoonaa: Isä, Poika ja Pyhä Henki. Siksi sanomme, että Jumala on kolmiyhteinen.

Lapseni, kuulostaako tämä vaikealta asialta ymmärtää? Aikuinenkaan ei sitä ymmärrä. Jumala on niin ihmeellinen, ettei yksikään ihminen, ei edes enkeli, voi käsittää, millainen hän on. Mutta sellainen hän on aina ollut, sellainen hän on ja tulee aina olemaan: yksi Jumala kolmessa persoonassa; Isä, Poika ja Pyhä Henki.

Rukous

Rakas Isä Jumala, haluan olla lapsesi. Rakas Jumalan Poika, sinä olet rakas Vapahtajani. Rakas Jumalan Henki, Pyhä Henki, tee minut uskon kautta vanhurskaaksi, jotta pääsen luoksesi taivaaseen! Amen.

LAPSILLE

Toinen päivä maan päällä

Maata peitti suuri vedenpaljous; maa oli syvällä veden alla. Ja Pyhä Henki liikkui vetten päällä. Mutta mitä Isä teki? Hän sanoi Poikansa kautta: "Tulkoon taivaanvahvuus vetten välille erottamaan vedet vesistä."

Jumala siis loi 'taivaanvahvuuden'. Mitä se tarkoittaa? Se tarkoittaa sitä, että Jumala levitti osan vesistä niin kuin kääritty matto levitetään lattialle. Niin tästä levitetystä vedestä tuli aivan ohutta, nimittäin se ilma, jota sinäkin hengität. Korkeammalla tuo vesi on vieläkin ohuempaa, nimittäin se sininen taivas, jonka sinäkin näet. Kaikki se on oikeastaan vettä, mutta vain aivan ohutta sellaista. Siellä kulkevat nyt myös 'laivat', joita kutsumme lentokoneiksi. Niin Jumala siis erotti vedet toisistaan. Alhaalla, maan yllä, on syvää vettä, ja korkealla maan yläpuolella on ohutta vettä. Ja Jumala antoi korkealle levitetylle vedelle ihasuttavan nimen. Hän kutsui sen 'taivaaksi', ja 'taivaaksi' sitä kutsutaan tänäkin päivänä. Kun sinä näet tuon taivaan, voit ajatella taivasta, johon sinä kerran pääset.

Kun Jumala oli tehnyt tämän kaiken, oli tullut ehtoo ja oli tullut aamu: toinen päivä.

Rukous

Rakas kolmiyhteinen Jumala. Kyllä, näen taivaan, jonka olet levittänyt maan ylle. Kun minä sen näen, ajattelen sitä taivasta, jossa rakkaat enkelit ovat. Oi, nouda minut sinne taivaaseen, kun minä kuolen! Aamen.

LAPSILLE

Johanneksen syntymä

Sitten Elisabet synnytti pojan. Elisabetin naapurit ja sukulaiset iloitsivat hänen kanssaan siitä, että Herra oli tehnyt hänelle niin suuren laupeuden. Kahdeksantena päivänä tulivat he ympärileikkaamaan lasta ja tahtoivat antaa hänelle hänen isänsä mukaan nimen Sakarias. Mutta Elisabet sanoi: “Ei suinkaan, vaan hänen nimensä on oleva Johannes.” Johannes merkitsee suomeksi ‘Jumala on armollinen’. Niin he sanoivat: “Eihän sinun suvussasi ole ketään, jolla on se nimi!” Ja he kysyivät Sakariaalta, mikä lapsen nimeksi annettaisiin. Sakarias kirjoitti tauluun: “Johannes on hänen nimensä.” Ja kaikki ihmettelivät. Silloin Sakarias pystyi jälleen puhumaan ja hän ylisti Jumalaa. Hän täytti Pyhällä Hengellä ja ennusti sanoen: “Kiitetty olkoon Herra, Israelin Jumala, sillä hän on katsonut kansansa puoleen ja valmistanut sille lunastuksen ja kohottanut meille pelastuksen sarven palvelijansa Daavidin huoneesta – niin kuin hän on puhunut hamasta ikiajoista pyhään profeettainsa suun kautta – pelastukseksi vihollisistamme ja kaikkien niiden kädestä, jotka meitä vihaavat, tehdäkseen laupeuden meidän isillemme ja muistaakseen pyhän liittonsa, sen valan, jonka hän vannoi Aabrahamille, meidän isällemme, suodakseen meidän, vapahdettuina vihollistemme kädestä, pelkäämättä palvella häntä pyhydessä ja vanhurskaudessa hänen edessään kaikkina elinpäivinämme.”

Ja sitten Sakarias katsahti Johannes-lapseen ja ennusti näin: “Ja sinä, lapsukainen, olet kutsuttava Korkeimman profeetaksi, sillä sinä olet käyvä Herran edellä valmistaaksesi hänen teitään, antaaksesi hänen kansalleen pelastuksen tuntemisen heidän syntiensä anteeksi-saamisessa, meidän Jumalamme sydämellisen laupeuden tähden, jonka kautta meidän puoleemme katsoo aamun koitto korkeudesta, loistaen meille, jotka istumme pimeydessä ja kuoleman varjossa, ja ohjaten meidän jalkamme rauhan tielle.” Sakarias ennusti, että Jo-

LAPSILLE

hannes kulkisi Korkeimman profeettana Kristuksen, Vapahtajan, edellä, niin kuin aamurusko kulkee nousevan auringon edellä. Kristus on se aurinko, aamunkoitto korkeudesta. Kristus on Vapahtaja ja tuo meille vapahduksen, kaikkein ensimmäisenä syntien anteeksiantamuksen. Oi meidän Jumalamme hyväsydämyyttä! Me istumme syntien pimeydessä ja kuoleman mustissa varjoissa. Nyt meille loistaa todellinen taivaan aurinko! Jumalan ja meidän välillämme vallitsee rauha. Me uskomme Vapahtajaamme. Ja meidän jalkamme kulkevat rauhan teitä ikuiseen rauhaan taivaassa.

Näin Jumala on pitänyt sanansa, jonka Hän on puhunut profeettojensa kautta. Näin Jumala on pitänyt ikuisen liittonsa, jonka Hän on vannonut Aabrahamille: meidät on vapahdettu Jeesuksen Kristuksen kautta. Antakoon Jumala meille nyt Pyhän Henkensä, että me ilolla ja pelotta palvelisimme Häntä koko elämämme ajan pyhyudessa ja vanhurskaudessa, niin kuin Hänelle on mieluistaa.

Kun naapurit ja sukulaiset kuulivat Sakariaan ennustavan kaiken tämän, valtasi pyhä pelko heidät. Ja tämä kertomus tuli tunnetuksi koko Juudean vuoristossa. Kaikki, jotka sen kuulivat, ottivat sen todesta, ja puhuivat keskenään: “Mitä luulet tästä lapsesta tulevan?” Sillä Jumalan käsi oli hänen kanssaan.

Johannes-lapsi kasvoi ja vahvistui hengessä. Johanneksesta tuli rauhallinen, hyvin kasvatettu ja hänelle opetettiin Jumalan Sanaa, kunnes hänen oli määrä aloittaa julkinen työnsä profeettana ja saarnaajana Israelin kansan keskuudessa.

Rukous

Mitä voisin nyt sanoa? Kiitän sinua, laupias Jumala, tästä kertomuksesta, jonka kautta näen sulaa autuasta taivaan valoa. Aamen.

LAPSILLE

Kristuksen syntymä

Kaksituhatta vuotta sitten Rooman valtakunta hallitsi Eurooppaa, Vähää Aasiaa ja Pohjois-Afrikkaa. Myös juutalaisten maa kuului siihen. Tuohon aikaan, josta aiemmat tekstimme ovat kertoneet, antoi roomalainen keisari Augustus käskyn, että koko valtakunnan kaikki ihmiset oli verollepantava. Se tarkoitti sitä, että heidän täytyi ilmoittaa nimensä ja omaisuutensa määrä viranomaisille muistiin kirjattavaksi. Jokaisen täytyi tehdä tämä kotikaupungissaan, jossa heidän esivanhempansakin olivat kirjoilla.

Tämä oli ensimmäinen kerta, kun jotakin tällaista käskettiin tehdä. Mutta tämä käsky tuli Jumalalta, sillä Jeesuksen Kristuksen oli määrä syntyä Beetlehemissä. Näin oli Jumala luvannut profeetta Miikan kautta. Beetlehem oli se kaupunki, jossa kuningas Daavid oli syntynyt tuhat vuotta aikaisemmin. Koska Joosef ja Maria kuuluivat Daavidin sukuun, piti heidän nyt mennä Beetlehemiin verollepantaviksi. Niin he siis lähtivät matkaan ja kulkivat kahdenkymmenen tunnin matkan Nasaretista Beetlehemiin.

Kun he olivat Beetlehemissä, tuli Marian synnyttämisen aika. Joosef halusi heille huoneen majatalosta. Majatalo oli sellainen rakennus, jossa oli muutama pieni huone, ja jota ympäröi joka puolelta avara, katettu mutta muutoin avoin tila, josta ihmiset ja karja saattoivat etsiä suojaa sateelta ja auringon kuumuudelta. Siihen suojaan Joosefin ja Marian täytyi jäädä, koska kaikki huoneet olivat varattuja. Siellä Maria synnytti esikoisensa ja kapaloi ja laittoi hänet seimeen. Oli yö.

Sinähän tiedät, kuka tämä Marian esikoinen oli. Hän oli se Poika, josta oli ennustettu maailman alusta saakka ja kautta kaikkien vuosisatojen. Hän oli se vaimon siemen, joka olisi polkeva rikki käärmeen päähän. Hän oli Juudan sankari, Daavidin Poika, neitsyen poika, jonka nimi on Ihmeellinen Neuvonantaja, Voimallinen Sankari, Iankaikkinen Isä, Rauhanruhtinas, Väkevä Jumala Immanuel. Hän makasi kapaloituna seimessä.

Rukous

Oi Jumala, iankaikkisuudesta asti ovat sinun ajatuksesi olleet silkkaa armoa meitä köyhiä syntisiä kohtaan. Siksi sinä lähetit Poikasi ihmiseksi maan päälle, jotta hän toisi meille sinun armosi, vapahtaisi meidät kaikesta synnistä, kuolemasta ja saatanan vallasta ja tekisi meidät autuaiksi. Kiitos olkoon Sinulle tästä armosta! Aamen.

Carl Manthey-Zorn, Lasset die Kindlein zu mir kommen, suomennanut Annaliisa Keisala

Mitpä jos Jumalan sana ahdistaa?

Joskus Jumalan sana voi tuntua ahdistavalta. Ahdistus voi johtua monista erilaisista asioista, jotka liittyvät tavalla tai toisella henkilökohtaiseen hengelliseen elämään ja sen solmuihin. Joskus Jumala voi tuntua pelottavalta tai ahdistavalta, ja Jumalan sana ahdistaa sen takia. Saattaa tuntua siltä, että Jumala on vihainen ja ankara tai vaatii liian paljon. Kristittyinä olemisen voi siksi tuntua vaikealta. Usein Jumalan sana ahdistaa tämän tapaisten ajatusten ja tuntemusten takia.

Ratkaisuna tällaiseen ahdistukseen on lain ja evankeliumin oikea erottaminen. Edellä kuvaamissani ajatuksissa ongelmana on asioiden katsominen liikaa lain näkökulmasta ja evankeliumin unohtaminen. Jumalan sana jakautuu lakiin ja evankeliumiin. Laki sisältää Jumalan käskyt, evankeliumi Jumalan lupaukset. Laki vaatii ja tuomitsee, mutta evankeliumi antaa ja armahtaa. Lain tehtävä on näyttää ihmiselle hänen syntinsä. Evankeliumin tehtävä on näyttää Jeesus, joka on sovittanut synnit. Laki näyttää Jumalan vihan ja ankaruuden syntiä kohtaan, mutta evankeliumi hänen rakkautensa ja lempeytensä syntisiä kohtaan.

Laki on ahdistava, koska sen näyttämä totuus ihmisen pahuudesta ei ole miellyttävä. Lain tuottama ahdistus on siksi toisaalta luonnollinen osa kristityn uskonelämää. Kristityllä kuuluu olla synnintunto, että hän voi pysyä uskossa anteeksiantamukseen.

Lain tuottamaan ahdistukseen ei kuitenkaan pidä jäädä kiinni. Kristityn elämää ei hallitse laki, vaan evankeliumi, koska hänen syntinsä on annettu anteeksi. Jumalan lain vaatimusten täyttäminen ei ole pelastuksen ehto. Uskonelämässä saa keskittyä Jumalan armoon ja rakkauteen eikä omien heikkouksien ja syntien miettimiseen. Evankeliumi kaikkien ihmisten puolesta kärsineestä ja kuolleesta Jeesuksesta kertoo Jumalan rakkaudesta jokaista kohtaan. Jumala ei ole uskoville ankara ja tuomitseva, vaan huolehtiva ja anteeksiantava Isä. Lain noudattamisesta tulee helpompaa, kun muistaa, ettei sillä tarvitse ansaita Jumalan hyväksyntää. Uskova kelpaa jo Jumalalle Jeesuksen tähden.

Säännöllinen seurakunnan elämään osallistuminen ja evankeliumin kuuleminen auttaa ymmärtämään Jumalan sanaa oikein. Seurakunnasta ja hengellisestä kirjallisuudesta saatu oikea opetus auttaa erottamaan lain ja evankeliumin oikealla tavalla. Se estää harhailemasta omiin kuvitelmiin pois todellisen, armollisen Jumalan luota. Oikea opetus johtaa lukemaan Raamattua Kristus-keskeisesti ja evankeliumiin turvautuen.

Ahdistuneenakin saa jäädä Jumalan armon turvaan. Armonvälineissä Jeesus antaa itsensä avuksi ahdistusta vastaan. Hän vakuuttaa, että Jumala on meille armollinen, sillä hän kuollut puolestamme. Tähän sinäkin saat luottaa.

Vesa Hautala



Uskon asian tulee olla nuorellekin numero yksi

Meidän nuorten elämässä voi olla kaikenlaista tekemistä: on koulua, harrastuksia, töitä, ajanviettoa kavereiden ja perheen kanssa, jne. Elämä on täynnä kaikenlaisia tekemistä. Ja tähän on vain hienoa. Mainitsemani asiat ovat hyviä Jumalan lahjoja, joista saamme nauttia ja joista hyötyvät usein myös ne, joita lähellä olemme.

Olisi kuitenkin hyvä muistaa, mikä on ensisijainen syy sille, miksi olemme maan päällä: olemme täällä siksi, että itse pelastuisimme ja että myös välittäisimme Jumalan armoa muillekin. Uskon tulisi olla elämämme tärkein asia. Sen tulisi olla niin tärkeä, ettemme malta odottaa jumalanpalvelusta ja että emme voi olla kertomatta siitä muillekin. Etuoikeus kristillisen uskon levittämisestä koskee ihan samalla tavalla nuorta kuin vanhempiakin.

Tämä näkökulma unohtuu helposti. Haluamme unohtaa sen, koska usko tuntuu helposti raskaalta taakalta. Keksimme menoja ja tekemistä, jotta uskon asiat jäisivät vain sunnuntaihin. Todistamisen taakka on oikeastaan niin suuri, ettemme voi kantaa sitä yksin. Tarvitsemme Jeesusta avuksemme. Vain silloin, kun hän kulkee rinnallamme, voimme tunnustaa uskoamme rohkeasti ja elämämme arvot ovat muutenkin oikeassa järjestyksessä.

Jumalanpalveluksen tulee olla täten elämämme keskus. Siellä kohtaamme ylösnousseen Vapahtajamme. Sanan ja ehtoollisen kautta hän tulee meihin asumaan ja antaa tällä tavoin meille sen rohkeuden ja voiman, jota tarvitsemme. Jumalanpalveluksen tulee jäsentää koko viikkoamme. Sunnuntai on lepopäivä, jolloin Herra hoitaa meitä. Hänen armonsä varassa saamme sitten viikolla palvella lähimmäisiämme ja tunnustaa uskoamme myös sanoin.

Mitä paremmin opimme tuntemaan Jeesuksen, sitä tärkeämmäksi hän tulee meille. Mitä paremmin opimme tuntemaan Jumalan Pojan, sitä hienommalta tuntuu se, että saamme kertoa hänestä muillekin. Mitä syvemmin juurumme uskoon sitä enemmän osaamme nähdä myös muita Jumalan lahjoja ympärillämme ja huomaamme, kuinka paljon usko antaa meille jo tässäkin elämässä. Siksi usko on iloitsemisen arvoinen asia ja asia, joka antaa koko elämälle mielekkyyden.

Mika Bergman

Toinen luomispäivä

1 Moos. 1:6–8: *Ja Jumala sanoi: "Tulkoon taivaanvahvuus vetten välille erottamaan vedet vesistä."* *Ja Jumala teki taivaanvahvuuden ja erotti vedet, jotka olivat taivaanvahvuuden alla, vesistä, jotka olivat taivaanvahvuuden päällä; ja tapahtui niin. Ja Jumala kutsui vahvuuden taivaaksi. Ja tuli ehtoo, ja tuli aamu, toinen päivä.*

On pohdittu, mikä on taivaanvahvuus. Heprea käyttää siitä sanaa *râqî'aH*. Se on käännetty latinaksi sanalla *firmamentum* ('tuki'), mikä siten on suomennettu sanalla taivaanvahvuus. Sana tarkoittaa sananmukaisesti kuitenkin 'levitettyä'. Se on jokin sellainen, mikä on maan yläpuolella, jossa linnut lentävät (1:20) ja taivaankappaleet (1:15) ovat. Linnut eivät lennä taivaanvahvuuden alla, kuten KR 1938 kääntää, vaan sen *'alÉpene*¹ (kasvoilla) eli taivaalla. Me puhumme nykyisin ilmasta, ilmakehästä, taivaasta ja avaruudesta. Kaikkea sitä *râqî'aH* merkitsee. Omassakin kielessämme on ilmaus: linnut lentävät taivaalla (ei siis: taivaassa).

Taivaanvahvuus alkaa maan pinnasta ja ulottuu siitä ylöspäin niin pitkälle kuin avaruutta riittää. Taivaanvahvuus ei tarkoita maan yli korkealla kaareutuvaa kantta, jossa tähdet olisivat kuin lamput katossa, kuten jotkut ovat kuvitelleet. Vedet, jotka olivat taivaanvahvuuden "päällä" (*me'al*², 1:7), saattoivat olla ilmakehässä olleita höyryjä. Nämä vedet eivät estäneet taivaankappaleitten näkymistä sitten, kun Jumala pani neljäntenä päivänä taivaankappaleet valaisemaan maan päälle. Sadettakaan ei aluksi tarvittu. Olihan maa ollut veden peittämä ja oli niin ollen pitkään kostea, niin että maasta nouseva sumu saattoi kastella maan (2:6). Sade olisi ollut vahingollista.

Mitä tulee kohtaan Ps. 148:4, niin siinä hepreassa kehoitetaan vesiä, jotka ovat *me'al hashshamajim* (ylhäältä taivaasta) ylistämään Jumalaa. On kysymys vesistä, jotka yhä ovat olemassa. Useat käännökset, myös KR 1938, kääntävät niiden olevan "taivasten päällä", mutta siitä ei voi olla kysymys, vaan vedet ovat ilmassa. Jos nämä vedet olisivat taivasten päällä, niin niiden täytyisi olla äärettömän kaukana ja näkyvän taivaan ulkoreunalla ilman merkitystä ihmiselle. Kun ymmärrämme vesien olevan ilmassa, on helppo käsittää, että aurinko, kuu, tähdet ja vielä vedetkin noudattavat ikuisesti niitä lakeja, jotka Jumala on asettanut. Sana ikuisesti

hepreassa voi tarkoittaa sekä pitkää aikaa että iankaikkisuutta. Ps. 148:4 nimittäin kuuluu jatkossaan: “Ylistäkää häntä, te taivasten taivaat, te vedet taivasten päällä (?). Ylistäkööt ne Herran nimeä, sillä hän käski, ja ne tulivat luoduiksi. Ja hän asetti ne olemaan aina ja iankaikkisesti, hän antoi niille lain, josta ne eivät poikkea.” (Ps. 148:4–6.)

Taivaankappaleet sen sijaan ovat *birqia'* eli taivaanvahvuudessa ja poikkeavat siinä suhteessa linnuista. Tässä oleva *b^e* -prepositio ei kerro, mikä niitä siellä kannattelee.

Vasta vedenpaisumuksen yhteydessä kerrotaan sataneen, minkä tapahtuman jälkeen ilmaantui myös sateenkaari. Meille Raamattu ei kerro, oliko sateita ollut ennen vedenpaisumuksen alkua. Sateenkaaren ilmestymisen täytyy viitata perustavaa laatua olevaan näitä asioita koskevan järjestelmän muutokseen, mitä Raamattu ei selitä. Se kertoo sen vain ilmiönä. Itse ilmiöt ja tapahtumat on kerrottu meille uskottaviksi, vaikka ne eivät kuuluukaan varsinaiseen uskonoppiin eli “opin muotoon” eivätkä pelastukseen välttämättömiin asioihin. Ilmiöiden tieteelliset, rakenteelliset selitykset eivät ole uskonasioita. Toki jokainen, jota ne kiinnostavat, voi pohtia ilmiöille mahdollisia selityksiä.

Sillä tiedolla, että taivaanvahvuudessa oli suuri määrä vettä, on merkitystä vedenpaisumuskertomuksen ymmärtämiselle. Nykyisinkin ilmassa on valtavat määrät vettä. Uutta vedenpaisumuksen mittasuhteitten kaltaista tulvaa ei kuitenkaan voi tulla. Siitä on pilvissä näkyvä sateenkaari Jumalan antamana vakuutena. “Taivaan akkunoiden aukeneminen” (1 Moos. 7:11) tai jokin muu syy mahdollisesti sateenkaaren ilmestymisen.

Jumala loi maailman ihmistä varten. Se oli osoitus Jumalan hyvydestä ja rakkaudesta. Luominen ja sen jälkeiset tapahtumat kertovat meille, että koko maailma ja luonto ovat tukevasti Jumalan käsissä ja että hän ohjaa kaikkea sekä jumalattomuuden rankaisemiseksi että Kirkkonsa parhaaksi.

Markku Särelä

¹ Hebrean *'al Épene* on tässä prepositio. Etymologisesti se muodostuu kahdesta osasta: *'al* on ‘päällä’ ja *pene* merkitsee ‘kasvoja’, siis ‘kasvoilla’ eli ‘pinnalla’. ‘päällä’, ‘varassa’.

² Hebrean *me'al* -prepositiota käytetään erilaisissa yhteyksissä. Se tarkoittaa varsinaisesti suuntaa ylhäältä alaspäin, kuten esimerkiksi Raakelin laskeutuessa alas kamelin selästä (*me'al haggamal*), 1 Moos. 24:64.

Luther ja Raamattu

Jatkoa edelliseen numeroon

Sana ja Raamattu vastaavat Lutherilla sisällön ja arvovallan puolesta toisiaan

Lutherin mielestä häntä voisi oikeutetusti syyttää, jos hän tarkoittasi sillä Jumalan sanalla, jonka tulee yksin vallita kirkossa, jotakin muuta kuin käytössä olevaa Raamatun sanaa. Siihen ei tietenkään ollut aihetta. Jumalan sanan ja Raamatun suuri samaistaminen ei ole vasta myöhempien, Matias Flaciuksen ja 1600-luvun dogmaatikkojen keksintö, vaan alun perin Lutherilta. Myöhäisessä kirjoituksessaan Kirkolliskokouksista ja kirkoista vuodelta 1539 Luther kirjoittaa: “Ensiksi voimme tuntea pyhän kristikansan siitä, että sillä on Jumalan pyhä sana... Mutta me puhumme ulkonaisesta sanasta, jota ihmiset, sellaiset kuin sinä ja minä, saarnaavat suullisesti... kun sitä todella uskotaan ja julkisesti tunnustetaan” (s. 154). Siihen Luther on liittänyt tämän merkin: “Sillä Jumalan sana ei voi olla ilman Jumalan kansaa. Ja päinvastoin Jumalan kansaa ei voi olla ilman Jumalan sanaa... Se on voima, joka tekee kaikki ihmeet, saattaa kaikki oikealle tolalle, ylläpitää ja toimittaa kaikki, ajaa ulos kaikki paholaiset... Tämä ei kuitenkaan tapahdu ilman huutoa ja hampaiden kiristystä, kuten kertomukset Mark. 1:23–26; Mark. 9:26 mainituista kurjista ihmisistä osoittavat.”

Tästä Luther jatkaa aivan itsestään selvänä: “Tunnustavathan he itsekin, että se on Jumalan sana eikä mitään muuta kuin Pyhä Raamattu, mutta – [he väittävät] että siitä saa isiltä ja kirkolliskokouksista paremman käsityksen.” Sitten Luther päättää sanottavansa kuvaavalla tavalla: “Anna heidän mennä menojaan. Riittää, että me tiedämme, miten pääkohta, pääpyhäkkö ruokkii, säilyttää, ravitsee, vahvistaa ja suojaa Kirkkoa.” Tämä itsestäänselvyys sykkii läpi koko suuressa, jo esitetystä, mutta yhä uudelleen ja uudelleen luettavassa kohdassa Schmalkaldenin opinkohdissa (3 VIII,3ss.) kaikkien hänen vastustajiensa sekä hurmahenkien että paavilaisten intoilua vastaan:

He “kerskuvat saaneensa Hengen ilman ja ennen sanaa ja siksi he mielensä mukaan arvostelevat, tulkitsevat ja venyttävät Raamattua ja suullista sanaa... Tässä kaikessa vaikuttaa se vanha Perkele, se vanha käärme, joka teki jo Aadamista ja Eevasta hurmahenkiä, kun johdatti heidät Jumalan ulkonaisesta sanasta hurmahenkisyyteen ja omiin mielipiteisiinsä. Silti sekin vaikutti ulkonaisin sanoin... aivan kuin Henki ei voisi ensinkään tulla apostolien kirjoittaman tai puhuman sanan välityksellä, vaan hänen täytyisi tulla hurmahenkien oman kirjoittelun ja sanan kautta.”

Sanainspiraatio ja Pyhän Raamatun ulkonainen selkeys

Olemme sillä kohdalla, missä uskonpuhdistajan oppi kanonisten kirjojen jumalallisesta innoituksesta, Hengen antamasta alkuperästä ja yleisestä henkileimaisuudesta, olisi verrattavissa hänen laajassa kirjallisessa tuotannossaan. Tämä oppi vastaa uskonpuhdistajan horjumaton raamattuvarmuutta. Myöhempiä esityksiä silmällä pitäen pysähdymme tässä hetkeksi ja kiinnitämme ensiksi huomiota siihen, että tämän vuosisadan (1900-luvun) merkittävimmän tutkimuksen Lutherin kannasta Raamattuun ja sen selittämiseen on esittänyt E. Thestrup Pedersenin tanskaksi nimellä *Luther som Skrifftolker*. Liitteenä olevassa saksankielisessä yhteenvedossa Pedersen sanoo:

“Lutherin inspiraatio on syvästi juurtunut hänen oppinsa keskukseen: todistukseen jumalattoman vanhurskauttamisesta yksin uskon kautta. Lutherin ajatus inspiraatiosta on aidosti reformatoorista sanainspiraatio [!] ollessa luovuttamaton osa protestanttista oppia Raamatusta. Totuus tulee meille ilmoitetussa sanassa. Se ei kohoa esiin meidän uskonnollisen tietoisuutemme syvyydestä. Se ei liity kirkon virkaan eikä subjektiiviseen henkikokemukseen. Lutherin mukaan Hengen sisäinen sana välittyy yksinomaan evankeliumin ulkonaisen sanan kautta. Tästä perusaseteesta määräytyy Lutherin inspiraatio.”

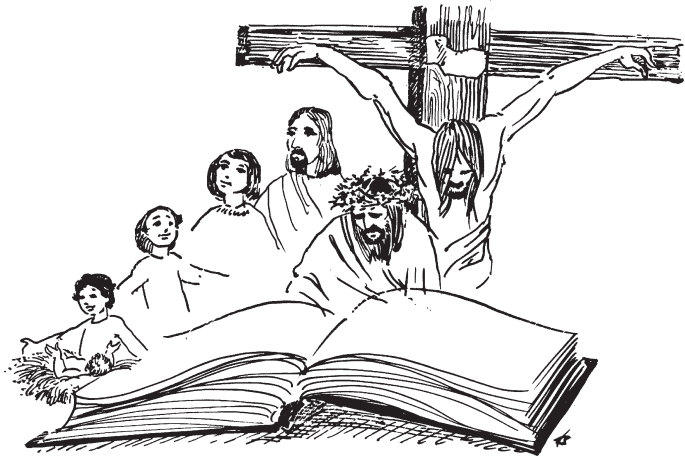
Luther edustaa sana- eli täysinpiraatiota jokaista heikentävää inspiraatiokäsitystä vastaan, joka liittyy vain henkilöihin tai osaan sisältöä. Pedersenin lausuman vahvistamiseksi viitattakoon Lutherin lukijoille monilukuisiin kohtiin, joita he eivät voi välttyä kohtaamasta. He voisivat kiinnittää huomionsa sellaisiin kohtiin, joissa wittenbergiläinen

a) “antaa koko Raamatun Pyhälle Hengelle” ja tässä merkityksessä sanoo sitä Pyhän Hengen kirjaksi” (W² III 1890; WA 54,35 – W² IX 1775; W² 48,43).

b) tekee Pyhän Hengen, joka ei voi valehdella ja jota ei voi pitää houkkana, täysin vastuulliseksi jokaisesta sanasta (niin kuin se Raamatussa lukee ja kuten se yhteyden mukaan täytyy ymmärtää) (W² IV 1960; WA 40 III,254 – W² IX 772; WA 44,91s.)

c) tekee Raamatun kirjoittajan mielenkuohunnat, sen lauseiden raiteiltaan suistumisen tai anakoluutit (niin Galatalaiskirjeen selityksessä) Pyhän Hengen määrääväksi ja pyhäksi tekijäksi, edelleen hän asettaa hänet vastuulliseksi kiusallisten sukutapahtumien kuvauksista (niin Genesis-selityksessä), myös siitä, mikä meistä tuntuu ikään kuin epäjärjestykseltä tai liialliselta vapaudelta asian esittämisessä. Kaikki on jumalallista (*panta theia*). Pyhä Henki ei ole lausunut tavuakaan turhan päiten!

d) Kuitenkaan Luther-lukija ei tunne sitä vähempää siihen sisältyvää *panta anthroopina*’a (kaikki on inhimillistä). Kumpikin kaikki (panta) tulee kehiä auki selittäessämme Lutherin inspiraatio-oppia. Kuten Luther-lukija tietää, Luther on jättänyt riittävästi tilaa Jumalan sanan-



saattajien yksilöllisyydelle ja historian tapauksille. Mutta hän ei tehnyt sitä nestorianisella tavalla niin, että *panta theia* ja *panta anthroopina* tulisivat naulatuiksi yhteen kuten kaksi lautaa, jotka eivät kommunikoi keskenään. (Niin asian näkee epäilemättä Karl Barth, joka voi antaa jumalallisen astua esiin vain hetkeksi, Kirchl. Dg I,2, s. 587). Uskonpuhdistajalle näyttää tietä tiukasti oikeaoppinen kristologia: myös Raamatusta puheen ollen jää olemaan inhimillinen

e) todellinen ja täydellinen inhimillinen, mutta yhtä kaikki

f) vastaanotettu ja käyttöön otettu inhimillinen, ei autohypostaattinen inhimillinen (itsenäisenä), vaan enhypostaattinen inhimillinen (jumalallisen alaisuuteen mukaan liitettynä), kuten tulemme osoittamaan.

Tähän olisi tietysti liitettävä myös Lutherin oppi kanonisen Raamatun ulkonaisesta selkeydestä (*claritas externa*), jonka hän esittää Erasmusta vastaan ja tuo esiin muutenkin. Jumala ei leiki Raamatussa kanssamme piilosillaoloa, vaan puhuu ilmoituksessaan meille todella tapahtuneista asioista ja kaikesta opista puheen ollen siten, että meidän on yksinkertaisesti ymmärrettävä häntä sanan perusteella. Vain yhteydessä tähän varman sanan selvytyteen voidaan käsittää se, että Luther torjuu radikaalisti Erasmuksen, kun tämä oli aina valmis järkeillen välittäviin kantoihin: Pyhä Henki ei ole skeptikko (*spiritus sanctus non est scepticus*)! “Hän ei ole kirjoittanut sydämiimme epäilyjä tai ihmismielipiteitä, vaan lujia väitteitä, jotka ovat varmempia ja luotettavampia kuin itse elämä ja kaikki kokemus” (WA 18,605,32ss.; W² V,334s., 337; WA 8,236). Liitettäköön tähän Lutherin lukijalle vain yksi muisto. Oppi Raamatun selkeydestäkin kuuluu uskonpuhdistuksen esiinmurtautumiseen. Luther ei olisi voinut vankkumatta edustaa ilman vierasta vanhurskautta käsittelevien ja oikeaksi todis-

tettavissa olevien suurten kohtien todellista merkitystä vuosia kestäneessä työssään väärin selitysten silmälappuja vastaan, oli sitten kysymys taistelusta sofisteja, paavia tai keisaria vastaan.

Klassinen ilmaisu Raamatun selkeydestä on jo Ps. 37:n selityksessä, joka ilmestyi painettuna 12. elokuuta 1521 seuraavin sanoin:

“Mutta jos joku haluaa koskea teihin ja sanoo: Täytyy olla isien selitys, sillä Raamattu on hämärä – niin teidän on vastattava, ettei se ole totta. Maan päällä ei ole kirjoitettu selvempää kirjaa kuin Pyhä Raamattu, joka on kaikkien kirjojen rinnalla kuin aurinko kaikkien kynttilöiden rinnalla. He puhuvat siten vain johdattaakseen meidät pois Raamatusta ja asettaakseen itsensä mestareiksi meidän yläpuolellemme ja saattaakseen meidät uskomaan unisaarjoihin... Raamatusta ei ole muuta kuin Kristus ja kristillinen usko... Totta, eräät raamatunkohdat ovat hämääviä. Mutta niissä ei ole muuta kuin sitä samaa mitä on muualla selkeissä, avoimissa kohdissa. Ja niin kerettiläiset käsittävät hämäävät kohdat oman ymmärryksensä mukaisesti ja taistelevat niillä selkeitä kohtia vastaan ja uskon perustusta vastaan. Silloin isät taistelivat heitä vastaan selkeillä kohdilla ja valaisivat niillä hämääviä kohtia... Olkaa vain varmoja älkääkään epäilkö, ettei ole aurinkoa, se on Raamattua kirkaampaa. Jos kuitenkin sen eteen on tullut pilvi, niin sen takana ei ole muuta kuin sama kirkas aurinko.” (w² v, 334s., 337; WA 8,236).

Koska Lutherille Raamattu on sekä arvovaltainen että selkeä – ymmärtämisen este ei ole puhuvan Jumalan puolella, vaan kuulevan ihmisen – uskonpuhdistaja eroaa materiaali- ja formaaliprinsiipin puolesta *toto coelo* (jyrkästi) “moderneimman” aikalaisensa, Sebastian Frankin (Donauwörtistä) sietokäsityksestä, joka antaa vapauden kaikille uskonnoille ja maailmankatsomuksille ja vaatii vain hyvässä ilmenevää uskonnollista mielenlaatua. Kuten Luther – vastakohtana sellaiselle teko-opille – lähtee liikkeelle ensiksi *solus Christus* (yksin Kristus) -periaatteesta, niin hän samalla – vastakohtana sellaiselle kaikkien ihmisajatusten, viime kädessä tekojen tai antinomististen ajatusten sallimiselle – lähtee liikkeelle sola scriptura (yksin Raamattu) -periaatteesta.

Reinulf Babers sanoo aivan oikein: “Suhteellisen oikeuden myöntäminen toisille eli tämä toleranssimielenlaadun pääjuuri oli Lutherille vierasta... Hänen perusvakaumukseensa kuuluu, että Raamattu on läpinäkyvä, selkeä ja yksiselitteinen. Siitä seurasi täydellä varmuudella oikeus ja velvollisuus yhteen ainoaan käsitykseen, sen, jonka hän oli ymmärtänyt totuudeksi.”

Jatkuu.

W.M. Oesch, *Luthers Stellung zur Heiligen Schrift. Suom. MS.*

Kristuksen ylösnousemus

Kristus “on alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden”. Room. 4:25.

Kristuksen kunniakas ylösnousemus esitetään vasta sitten oikein, kun Ylösnoussutta pidetään ihmisten edustajana ja hänen ylösnousemustaan sen vuoksi sekä Kristuksen asian onnellisena ja ihanana päätöksenä että myös kaikkien ihmisten asian ihanana ja onnellisena päätöksenä. Kristushan ei kärsinyt itsensä tähden eikä kuollut itsensä tähden, vaan kaikkien ihmisten edestä. Niinpä hän ei myöskään nousut ylös itsensä vuoksi, vaan kaikkien ihmisten tähden. Kun Kristus kärsi ja kuoli, hän oli Jumalan Karitsa, joka ei kantanut omia syntejään, vaan maailman synnit. Mutta hänen noustuaan kuolleista emme näe hänessä enää mitään syntiä. Näemme, ettei hän enää kannan orjanmuotoa. Hän ei kannan enää syntisen lihan kaltaisuutta. Hän on siis heittänyt pois synnin taakan ja jättänyt sen hautaansa. Siis missä ovat meidän syntimme? Ne ovat viedyt pois Jumalan silmistä. Ne ovat nyt ikuisesti haudatut. “Minkä olen rikkonut, sen olet hautaan sulkenut. Sen olet sinne teljennyt. Sinne myöskin jääpi”, lauletaan.

Kun Kristus kärsi ja kuoli, häntä rangaistiin meidän syntiemme tähden, jotka hän oli antanut lukea itselleen syyski. Jesaja näet sanoo: “Hän on haa-

voitettu meidän rikkomustemme tähden ja runneltu meidän pahojen tekojemme tähden.” Mutta kun Jeesus nousi ylös, näemme hänet kaikesta rangaistuksesta vapaana. Keiden rangaistus on nyt päättynyt? Ihmisten!

Kärsiessään ja kuollessaan Kristus halusi maksaa takaaajanamme ne velat, jotka me ihmiset olimme kasanneet Jumalaa vastaan, sillä hän itse lausuu psalmissa 69: “Mitä en ole ryöstänyt, se minun täytyy maksaa.” Mutta kun hän nousi ylös, hänet oli päästetty kuoleman velkatyrmästä ja päästetty vapaalle jalalle. Missä on nyt velkakirjamme? Se on revitty. Kaikki velkamme ovat maksetut. Isä Jumala on nyt itse herättämällä Kristuksen kuolleista julistanut, ettei hän ikinä enää tule vaatimaan meiltä maksua.

Kärsiessään ja kuollessaan Kristus halusi uhrata itsensä ristin alttarilla Jumalalle sovittaakseen kaikki ihmiset Jumalan kanssa. Kun Jumala hänet sitten herätti, Jumala itse selvästi todisti taivaan ja maan edessä, että hän oli hyväksynyt Poikansa uhrin ja havainnut sen täysin päteväksi. Niin on sitten myös juuri meille ihmisille annettu tosiasiallinen todistus siitä, että Jumala on kanssamme sovitettu.

Kärsiessään ja kuollessaan Kristus alkoi sotapäällikkönämme, autuuden ruhtinaanamme ja Daavidinamme suuren taistelunsa vihollisiamme, lakia, syntiä, kuolemaa ja perkelettä vastaan.

Kun hän nousi ylös, katso!, hän oli täyttänyt lain, voittanut synnin, vienyt kuolemalta sen mahdin, murskannut perkeleen, tuon vanhan käärmeen, pään, kukistanut helvetin ja saanut riemuvoiton pimeyden ruhtinaasta ja tämän kaikista joukoista. Samoin kuin hänen taistelunsa oli meidän taistelumme, niin myös hänen voittonsa on meidän voittomme ja hänen triumfinsa meidän triumfimme. Vihollisemme ovat voitettuina Ylösnouseen jalkojen alla.

Kun Kristus kärsi ja kuoli, Jumala tuomitsi hänet meidän sijastamme kuolemaan. Mutta kun Jumala herätti hänet jälleen eloon, ketkä silloin Kristuksen persoonassa julistettiin vapautetuiksi? Kristus ei tarvinnut omasta puolestaan vapauttamista, sillä kukaan ei voinut osoittaa häntä syylliseksi yhteenkään syntiin. Ketkä siis julistettiin hänessä vanhurskaiksi, puhtaiksi ja viattomiksi? Meidät ihmiset, koko maailma! Kun Jumala kutsui Kristuksen eloon, se koski meitä! Hänen elämänsä on meidän elämämme, hänen vapaaksi julistamisensa meidän vapaaksi julistamisemme, hänen vanhurskauttamisensa meidän vanhurskauttamisemme.

Kukapa voisi täydellisesti ilmaista, miten suuri lohdutus sisältyy Kristuksen ylösnousemukseen! Se on itsensä Jumalan kaikille ihmisille, kaikille syntisille, yhdellä sanalla koko maailmalle julistama ja mitä suloisimmin sinetöimä synninpäästö. Siinä tulee julki Jumalan iankaikkinen rakkaus kaikessa rikkaudessaan, ylitsevuotavassa täyteydessään ja suurimmassa kirkkaudessaan. Tässä näet kuulemme,

ettei Jumala ainoastaan tyytynyt lähettämään Poikaansa maailmaan ja tulemaan ihmiseksi, ettei hän ainoastaan antanut ainoaa Poikaansa meidän edestämme kuolemaan ja uhrannut häntä, ei vain niin, vaan kun Poika oli tehnyt kaiken, mitä hänen piti tehdä hankkiakseen meille armon, elämän ja autuuden, Jumala ei voinut inhimillisesti puhuen odottaa palavassa rakkautensa meitä syntisiä kohtaan meidän tulevan pyytämään häneltä armoa Kristuksessa. Ei niin, sillä kun hänen Poikansa oli juuri vasta kaiken täyttänyt, niin hän jo kiiruhti viipymättä lahjoittamaan ihmisille hankitun armon, julistamaan heidät kaikki samalla vapaiksi kaikista heidän synneistään ja selittämään heidät lunastetuiksi, puhtaiksi, syyttömiksi ja vanhurskaiksi julkisesti, tosiasiallisesti ja juhlallisesti taivaan ja maan edessä herättämällä Poikansa kuolleista.

Oi mikä valtaisa lohdutus! Autuas, iankaikkisesti autuas on se, joka tämän lohdutuksen tuntee, jolla se on ja joka sitä nauttii!

*Oi suuri Voitonruhtinas, Sä Juudan jalopeura,
Sua kiittää aina voitostas Sun pyhiesi seura.
Sä kuolon kahleet katkaisit Ja portit taivaan aukaisit,
On päässä voiton kruunu.*

Paul Gerhardt (saks.), 1607–1676. VK 1938 nro 75:5.

C.F.W. Walther, Tägliche Hausandacht, s. 188–190. Suom. MS.

Kylvötoissa



Talvi on ohi. Melkein metrin korkuiset lumihanget ovat kadonneet. Pitkinä talvi-iltoina mietin kevättä. Selailin puutarhalehtiä ja siemenluettelointa. Mitä mahdollinkaan syksyllä kätkeä mullan alle?

Valkoinen lumikello avasi nuppunsa ensimmäiselle pälvipaikalle. Elämä voittaa, talvi taittuu. Katsoin lumikinosten ympäröimää kukkaa. Ajattelin Vapahtajaa. Hän voitti kuoleman. Hän nousi ylös kuolleista, hän toi meille elämän tähän synnin kylmentämään maailmaan.

Kaupassa käydessäni askeleet vievät puutarhaosastolle. Siellä on monenmoista: ruukkuja, työkaluja ja siemenpusseja. Kylvötoiden aika on ihan kohta. Niinpä ostan tärkeimmät siemenet odottamaan kevään edistymistä: tilliä, salaattia, persiljaa, krasseja ja kehäkukkia.

Joka vuosi siemenluetteloissa esitellään uutuuksia, kukkia, joiden kauneutta kuvailemaan tuskin sanat riittävät. En malta olla tilaamatta näitä ihanan värisiä kukkia, jotka ilahduttaisivat minua lähes koko kesän.

Sitten on se päivä, jolloin routa on kokonaan sulanut ja maa lämmennyt. Otan siemenpussini ja lähdän kylvötoihin. Kätken siemenet sieviin riveihin ja kastelen maan. Viimeiseksi kylvän uutuuskukkaset. Valitsen paikan huolella, valoisan ja lämpimän maan. Peitän jokaisen siemenen iloisin ajatuksin. Kuukauden tai kahden kuluttua näen sitten, millaisia nämä ihanuudet ovat. Sen tiedän, että kun terälehdet aukeavat, se on yllätys. Mikään siemenpussin kuvaus ei osaa kertoa, millaiset kukat penkkiini puhkeavat. Iloinen odotus virkistää jokaista päivää.

Kerran minunkin maallinen tomumajani laitetaan maan poveen. Jeesus Kristus on minut viimeisenä päivänä herättävä. Millaisena saan nousta, sen tietää yksin Hän. Minulle ja meille kaikille se on suuri yllätys. Hänen omansa nousevat ylös kirkastettuina. Se suunnaton ihme on kerrottu meille Raamatussa: “Mutta joku ehkä kysyy: “Millä tavoin kuolleet heräjävät, ja millaisessa ruumiissa he tulevat?” Sinä mieletön, se, minkä kylvät, ei virkoa eloon, ellei se ensin kuole! Ja kun kylvät, et kylvä sitä vartta, joka on nouseva, vaan paljaan jyvän, nisun jyvän tai muun minkä tahansa. Mutta Jumala antaa sille varren, sellaisen kuin tahtoo, ja kullekin siemenelle sen oman varren.” “Niin on myös kuolleitten ylösnousemus: kylvetään katoavaisuudessa, nousee katoamattomuudessa; kylvetään alhaisuudessa, nousee kirkkaudessa; kylvetään heikkoudessa, nousee voimassa; kylvetään sielullinen ruumis, nousee hengellinen ruumis.” (1 Kor. 15:36–43)

Sen päivän odotus tuo hiljaisen onnen jokaiseen päivään.

Mummi

Eräs yleiseen vanhurskauttamiseen liittyvä väärinkäsitys

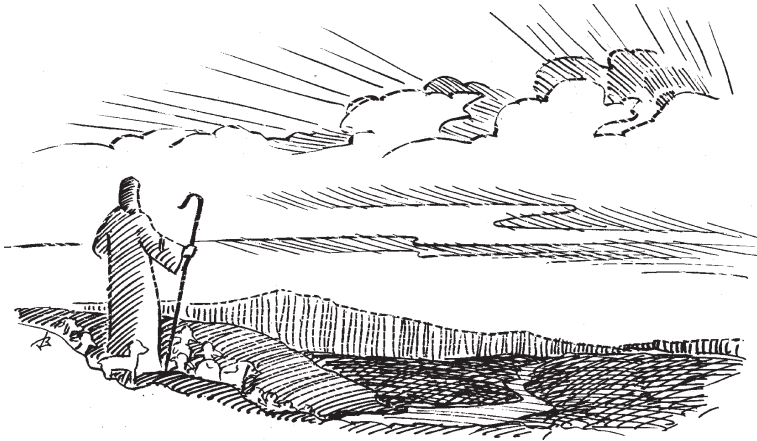
“Niinpä siis, samoin kuin yhden ihmisen lankeemus on koitunut kaikille ihmisille kadotukseksi, niin myös yhden ihmisen vanhurskauden teko on koitunut kaikille ihmisille elämän vanhurskauttamiseksi.” Room. 5:18.

Monet ajattelevat seuraavalla tavalla: jos Jumala herättämällä Jeesuksen Kristuksen kuolleista päästi kaikki ihmiset synneistä, siitä seuraisi, että koko maailma eläisi syntien anteeksiantamisen omistuksessa. Niin koko maailman pitäisi tulla autuaaksi, sillä missä syntien anteeksiantamus on, siellä on myös autuus.

Mutta yhtä totta kuin onkin, että Kristuksen kuolleista herättäminen on synninpäästö maailmalle, yhtä väärä on siitä tehty johtopäätös. Jokaiseen tepsivään lahjoittamiseen kuuluu kaksi henkilöä, antaja ja vastaanottaja. Mitä köyhää hyödyttää, jolle rikas lahjoittaa jotakin, jos hän häpeästä tai väärästä nöyryydestä torjuu lahjan? Mitä hyödyttää yhtä kapinallista, vaikka koko kapinakaupunki on armahdettu, jos

hän ei ylpeydestä tai uhmasta ota vastaan armahdusta? Mitä hyödyttää vangittua rikollista, jolle on julistettu vapaus, jos hän esimerkiksi perusteetomasta pelosta joutuu sidotuksi kovempiin kahleisiin ei halua jättää tyrmäänsä, vaikka sen ovet ovat avatut? Mitä maailmaa auttaa, vaikka Kristus on todella sen Vapahtaja, jos se ei halua tietää mitään Vapahtajasta? Mitä maailmaa auttaa, vaikka Kristus on sen todella lunastanut ja saattanut sovintoon Jumalan kanssa, jos se omavanhurskaassa sokaistuksessaan haluaa itse sovittaa ja lunastaa itsensä?

Samoin on laita myös yleisen synninpäästön, jonka Jumala on lausunut koko maailmalle jo herättämällä Kristuksen kuolleista sen takaajan ja edustajan. Kurjaa maailmaa ei auta lainkaan, että Jumala herättämällä Kristuksen kuolleista on jo todella ja tosiasiasa päästänyt kaikista synneistään, niin kauan kuin maailma pysyy epäuskossaan. Tosin Jumala on jo lahjoittanut jokaiselle syntien anteeksian-



tamuksen, mutta tätä suurta aarretta hän ei väkisin pakota kenellekään.

Ja vielä yksi asia! Tosin Jumalan synninpäästö on voimassa kaikkina aikoina ja pysyy voimassa viimeiseen päivään asti. Mutta kaikkea synninpäästöä ei ole annettu tulevaa elämään, vaan tähän ajalliseen elämään, ei iäisyttä, vaan aikaa varten, ei taivasta, vaan tätä maailmaa varten, kuten Kristus nimenomaan sanoo: “Minkä te päästätte maan päällä, on oleva päästetty taivaassa.” Oi, älköön siis kukaan ajatelko: Koska Kristus on jo päästänyt minut synneistäni, niin tämä turvapaikka on minulle aina avoin eikä uskomisella ole kiirettä; voinhan siihen uskoa milloin tahansa ja pelastua. Älköön kukaan ajatelko sillä tavoin autuudestansa! Että meidän täytyy kuolla, on varmaa, mutta se, missä, miten ja milloin, on epävarmaa. Jos kuolemme ilman uskoa, niin olemme haaskanneet synninpäästöemme iäksi. Niin silmiemme edessä turhaan pidetty velkamme kuittaus in revitty rikki ja

nimemme on otettu siitä pois ja kirjoitettu uudestaan Jumalan velkakirjaan. Silloin on näet armonaika umpeutunut ja syntien anteeksiantamisen aika on ohi. Vain ne löytävät siellä armollisen tuomarin, joille taivasten valtakunnan avaimet ovat jo maan päällä avanneet taivaan.

*Vielä lauseen riemullisen,
Syntisille suloisan,
Lausuit aivan lohdullisen,
Varman, iki-ihanan:
“Kaikki on nyt täytetty!”
Lunastus näin päätetty,
Maailma on vapahdettu,
Isän kanssa sovitettu.*

VK 1938 nro 53:7. Gustaf Fredrik Gyllenberg (ruots.)

*C.F.W. Walther, Tägliche Hausandacht,
s. 190–191. Suom. MS.*

Ylösnousemuksen sanoma

Jos olemme panneet toivomme Kristukseen ainoastaan tämän elämän ajaksi, niin olemme kaikkia muita ihmisiä surkuteltavimmat. Mutta nytpä Kristus on noussut kuolleista, esikoisena kuoloon nukkuneista. Sillä koska kuolema on tullut ihmisen kautta, niin on myöskin kuolleitten ylösnousemus tullut ihmisen kautta. 1 Kor. 15:19–21.

Onko Raamatussa yhtäkään tekstiä, joka korostaisi vahvemmin Kristuksen ylösnousemuksen luovuttamattomuutta kristilliselle uskolle! Kun kyseessä on ylösnousemus, on vain kaksi vaihtoehtoa: jos se ei ole todellinen, historiallinen tapahtuma, toivomme on turha ja kohtaamme kuoleman valheen varassa. Silloin olemme vieläkin synneissämme ja joudumme kovalle tuomiolle niiden tähden. Jos taas ylösnousemus on todella tapahtunut, meidänkin kuolemamme on jo nieltä, synnit sovitettu ja nousemme kerran haudoistamme elämään iankaikkisesti Herramme kanssa.

Ylösnousemus ja elämän mielekkyys

Paavalin sanat siitä, kuinka ilman Kristuksen ylösnousemusta kristityt ovat kaikkein surkuteltavimpia, asettavat haasteen eteemme. Voitko sinä sanoa, että olet kaikista ihmisistä surkein, jos Kristus ei ole ylösnoussut? Tämänhän pitäisi luonnehtia kristityn asennetta koko elämään. Kuitenkin voidaan

esittää kysymyksiä: Miten sellainen ihminen, joka yrittää elää Jumalan lain mukaan lähimmäistä rakastaen voisi olla kaikkein surkuteltavin? Eikö usko anna kuitenkin mielekkyyttä mielettömään elämään ja tuo henkistä onnea, vaikka usko ei perustuisikaan tosiasioille? Todellakin, Paavalin sanat luovat huikean kontrastin niille tutkimuksille, jotka painottavat sitä, kuinka uskonnollisuus yleensä tuo onnea ja eheyttä elämään. Apostolin sanat vievät kaiken arvon sellaiselta lähimmäisen rakkaudelta, jota tehtäisiin uskossa Kristukseen, joka ei olisi koskaan noussutkaan kuolleista. Ne kaatavat kaikki humanistiset höpötykset uskonnollisuuden arvokkuudesta.

Paavali katsoo koko elämänsä tuomiopäivän valossa. Ihmisen onnellisuuden ja surkeuden määrittää lopulta se, mitä Jumala sanoo hänestä viimeisenä päivänä. Ja jos näin olen tutkit omaa elämäsi, kaikkia rumpia ja Jumalaa halventavia syntejäsi, silloin ymmärrät, kuinka kauheaa sinun olisi langeta oman itsesi varassa elävän Jumalan käsiin. Onhan juuri sekin, että katsomme elämäämme liian harvoin ylösnousemuksen näkökulmasta todiste siitä, ettei sydämemme ole kunnossa. Se ei ole kiintynyt palavasti siihen, minkä tulisi olla sen suurin ilo ja rakkauden kohde, nimittäin siihen, että Kristus on noussut kuolleista.

Kristuksen ylösnousemus tuo vapauden synnistä ja kuolemasta

Kuvaamansa synkän ja kaikin puolin kauhean ajatuksen jälkeen Paavali huudahtaa riemuiten: “Mutta nytpä Kristus on noussut kuolleista, esikoisena kuoloon nukkuneista” Hän on ylösnoussut! Meidän uskomme ei ole turha, vaan se lepää varmalla, pettämättömällä, perustalla. Kaikki meidän syntimme ovat anteeksi annetut, koska Vapahtaja voitti pahan vallan. Kuolema ei voinut pitää häntä omanaan! Kristus kukisti kuolemallaan kuoleman. Emme ole kaikista ihmisistä surkuteltavimpia, koska ylösnousemuksensa tähden taivaan ja maan Herra sanoo meitä autuiksi.

Vain syntiemme tunnossa ymmärrämme, miten suuri ilon päivä pääsiäinen on. Vasta syntien rangaistuksen ja Jumalan ankaran vihan palavuuden tajuaminen, saa meidät näkemään, miten mielen ylittävä on pääsiäisen sanoma. Ja niin ainoastaan tämä päivä, pääsiäinen, voi antaa elämäämme mielekkyyden. Kaikki olisi turhuutta ilman pääsiäistä. Ja niin tämän päivän tulee olla jokaiselle meistä sellainen, että ilman sitä ymmärtäisimme olevamme hukassa. Ilman sitä odottaisimme vain ansaittua iankaikkista rangaistustamme.

Mutta mitä pelättävää meillä voi enää olla, kun tiedämme, että nimmemme ovat kirjoitettuna taivaassa! Kaikki elämän vastoinkäymiset saavat oikean

perspektiivin, kun muistamme, että Kristus nousi kuolleista! Vaikka meillä menisi kuinka surkeasti hyvänsä elämässä, vaikka ahdistusten keskellä näyttäisi siltä, että Jumala vihaisi meitä, emme ole kaikista surkuteltavimpia, koska Kristus nousi kuolleista! Ja kun kauhea kuolema kerran kohtaa jokaisen meistä, saamme muistaa, että sen kauhu ovat jo poissa. Ne kohtasivat Kristusta ja hän kukisti kuolemamme. “Kuolema, missä on sinun voittoni? Kuolema, missä on sinun otasi?” (1 Kor. 15:55).

Samaa iankaikkisen elämän riemua on aistittavissa 200-luvulla eläneen karthagolaisen kirkkoisä Cyprianuksen sanoista: “Suurimpana voittona Paavali piti sitä, etteivät maailman paulat enää pitäisi häntä otteessaan eikä hän enää olisi minkään syntien eikä lihan paheiden vallassa, vaan vaikeista ahdingoista vapautettuna ja paholaisen myrkyllisestä kidasta pelastettuna hän sai Kristuksen kutsuessa mennä ikuisene pelastuksen iloon” (Kuolemantaudista, s. 89. Suom. Tomi Vuolteenaho).

Kuinka suuri ilon päivä pääsiäinen onkaan! Kuolema on kukistettu. Voitto on saatu. Kuolleista nousseiden esikoinen on ylösnoussut. Meidän toivomme on varma. Kristuksen ylösnousemus on Jumalan viimeinen sana meille. Se ei ole tuomion sana, vaan vapautuksen ja anteeksiantamuksen sana.

Mika Bergman, 8.4.2012

Elämässä

*Vaikka niin monet asiat
näyttävät täällä olevan umpikujassa,
olet Sinä silti tie todelliseen vapauteen.*

*Vaikka niin monet asiat
näyttävät täällä olevan pelkkää valhetta,
olet Sinä silti muuttumaton totuus,
viisaus, jolta ei kerran tarvitse enää mitään
kysyä.*

*Vaikka kaikki tässä elämässä
onkin haurasta ja katoavaa,
olet Sinä silti varma toivo, lohdutus
ja ikuinen Elämä.*

Nimim. Pisara

Ylösnouseen voima

“Asetettu Jumalan Pojaksi voimassa kuolleistanousemisen kautta.”
Room. 1:4.

Vaikka Jeesuksen Kristuksen todistus hänestä itsestään on jumalallisesti ja sen vuoksi vastaansanomattoman varmasti vahvistettu lukuisilla ihanilla ihmeillä, niin ainosyntyisellä Jumalan Pojalla piti olla vielä vertaamattomasti suurempi, ihanampi ja loistavampi todistus kuin mitä nuo suuret ihmeet ja merkit, todistus, jollaista ei annettu kenellekään noista suurimmista Jumalan läheteistä ja profeetoista. Tämä todistus oli Kristuksen kunniakas ylösnousemus. Se ei näet seurannut sattumoisin eikä odottamatta, vaan kun Jeesus jo kauan aikaisemmin oli sekä yksityisesti että julkisesti ystävien ja vihollisten edessä kuuluttanut edeltä tulevan ihmeen, jonka hän tulisi sinetöimään itseään koskevan todistuksensa totuudellisuuden ja kaikkien muiden ihmeittensä jumalallisuuden. Tuskin Jeesus oli vielä astunut julkisesti esiin Israelin keskuuteen, kun hän vastasi seuraavasti ruumiiseensa viitaten juutalaisten kysymykseen, millä hän osoittaa jumalallisen valtuutensa: “Hajottakaa maahan tämä temppele, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä.” Mutta mitä lähemmäksi Jeesuksen kuolema tuli, sitä useammin, sitä selvemmin ja sitä määrätietoisemmin hän puhui myös kuolemansa jälkeisestä ylösnousemuksesta. Vielä viimeisessä oikeuskuulustelussa ilmaisi Jeesus tuomitsijoilleen, että hänen kuolemansa ja hautansa on oleva hänen alennuksensa viimeinen aste ja että sitä seuraisi pian hänen jumalallinen voimansa ja kirkkautensa.

Ja mitä tapahtui? Pitkö Jeesus myös tämän suuren sanansa? Piti – kii-tetty olkoon Jeesus Kristus! Hän kykeni sen pitämään, ja myös piti. Katso, kolmannen päivän ensi aamunkoitteessa hänen häpeällisen ristinkuolemansa jälkeen Kristus tunkeutui kirkastetussa ruumiissa haudalle vieritetyn kiven läpi sen sinettejä murtamatta niin kuin valo lasin läpi. Ja enkeli astui alas taivaasta ja vieritti kiven maanjäristyksessä hautakammi-on aukolta. Enkeli näytti, että hauta oli tyhjä ja huusi niille, jotka etsivät Jeesusta: “Miksi etsitte elävää kuolleitten joukosta? Ei hän ole täällä. Hän on noussut ylös!” Tämä sana: “Herra on ylösnoussut” kulki salamanno-peasti suusta suuhun. Se on kaikunut kuin itsensä Jumalan pasuunasta halki kaikkien maiden ja halki vuosisatojen aina tähän päivään asti. Se on

osoittautunut Jumalan voimaksi miljoonille sydämille tähän asti ja yhä osoittautuu. Se herättää, tekee eläväksi, uudistaa ja antaa taivaallisen rahan, jota kukaan muu ei voi tässä maailmassa antaa.

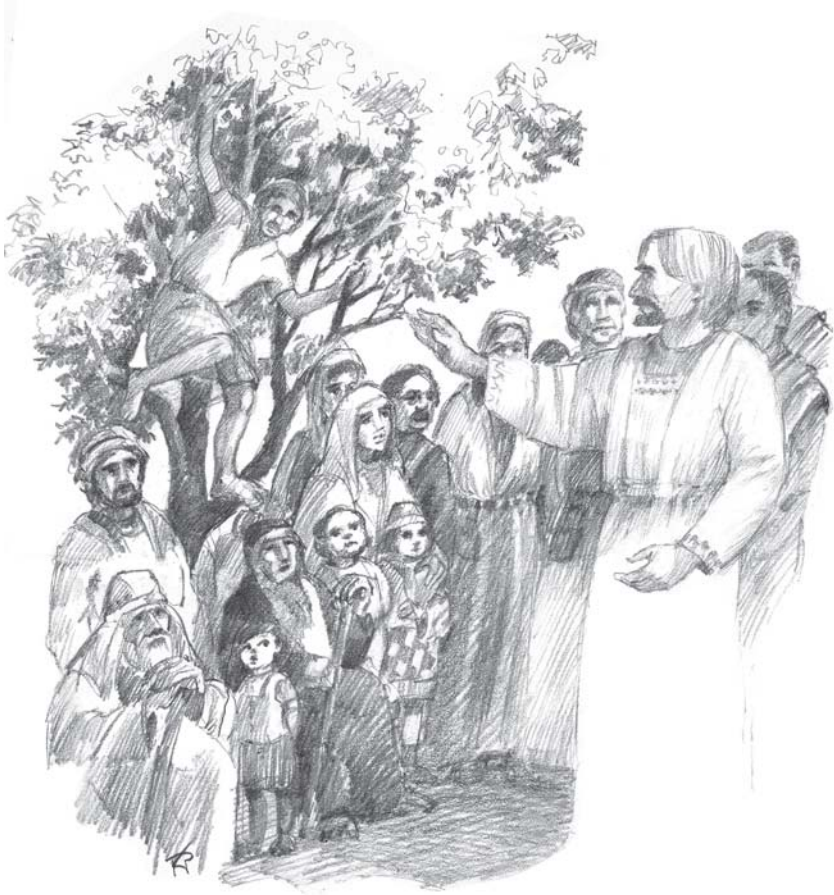
Oi miten hyvä, luja, horjuttamaton perustus uskon iloiselle tunnustamiselle onkaan meillä kristityillä siinä, että Jeesus on Jumalan Poika. Kristuksen ylösnousemuksesta havaitsemme, että kun kuolemassa kaikkien ihmisten voima on lopussa ja kun maailman mahtavimmatkaan eivät mahda sille mitään, Jeesuksen mahti ei ole loppunut. Siinä se vasta ilmenee kukistamattomassa suuruudessaan. Siinä, mihin kenenkään ihmisen viisaus ei ulotu, siinä, missä kaikkien ihmisten suunnitelmat kariutuvat ja missä jokaisen juoksua koskee tämä: "vain tähän asti, ei pidemmälle", nimittäin kuolemassa, siinä eivät kuitenkaan Jeesuksen neuvot ole voimattomat. Juuri kuolemassa hän on toteuttanut ihanasti päätöksensä. Täällä korkeinkin, jota jumaloitiin tai joka itse jumaloi itseään, oli kuitenkin vain ihminen, tomun lapsi, joka palaa tomuun eikä voi itseään auttaa, kuten käy selväksi kuolemassa. Mutta Jeesuksella ei ollut ainoastaan inhimillistä luontoa, niin että hän saattoi kuolla, vaan tässä kuolevaisessa ihmisluonnossa asui samalla toinen luonto, jolla oli elämä itsessään ja joka itse oli elämän lähde, jonka ei tarvinnut odottaa eläväksi tekemistä ja jota kuolema ei voinut erottaa hajotetusta ihmisluonnosta. Käy ilmi, että Jeesuksella oli toinenkin luonto, joka oli voimallinen rakentamaan uudestaan hänen ihmistempelinsä kolmessa päivässä.

Kristuksen ylösnousemuksesta havaitsemme, että hän on myös kauhun, kuoleman, kuninkaan Herra, sen Herra, joka sitoo katkeamattomilla kahleilla ja tallaa jalkoihinsa jokaisen luodun, joka astuu sen valtakuntaan. Jeesuksen ylösnousemuksesta näemme, että hän on kuoleman valtias ja elämän ruhtinas – tosi Jumala ja iankaikkinen elämä.

*Oi kuolon kuolettaja, Elämän elämä,
Sä ainut lohduttaja Myös kuolinhädässä.
Ei mitään kammoomista Nyt enää minulla,
Sä nousit kuollehista, Siis raukes kuolema.*

Benjamin Schmolck (saks.), 1672-1737 VK 1938 nro 72:5.

C.F.W. Walther, Tägliche Hausandachten, s. 191–192. Suom. MS



Ja hän koetti saada nähdä Jeesusta, kuka hän oli, mutta ei voinut kansalta, kun oli varreltansa vähäinen. Niin hän juoksi edelle ja nousi metsäviikunapuuhun nähdäkseen hänet, sillä Jeesus oli kulkeva siitä ohitse. Ja tultuaan sille paikalle Jeesus katsahti ylös ja sanoi hänelle: "Sakkeus, tule nopeasti alas, sillä tänään minun pitää oleman sinun huoneessasi." Ja hän tuli nopeasti alas ja otti hänet iloiten vastaan. Ja sen nähdessään kaikki nurisivat sanoen: "Syntisen miehen luokse hän meni majailemaan." Mutta Sakkeus astui esiin ja sanoi Herralle: "Katso, Herra, puolet omaisuudestani minä annan köyhille, ja jos joltakulta olen jotakin petoksella ottanut, niin annan nelinkertaisesti takaisin." Niin Jeesus sanoi hänestä: "Tänään on pelastus tullut tälle huoneelle, koska hänkin on Aabrahamin poika; sillä Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan sitä, mikä kadonnut on." (Luuk. 19:5-10)

STLK:n kirjamyyntiluettelo ja hinnasto 2012 €

STLK:n julkaisemat:

Aamoksen kirja, käännös ja selitys (M. Särelä).....	2,50
Apostoli Paavalin Roomalaiskirjeen selitys (G. Stöckhardt)	30,00
Elävän veden virtoja (G. A. Aho)	20,00
Erlaisia luterilaisia kirkkoja ja kirkkoliittoja (A. A. Uppala)	1,00
Helmiä (E. Voima, O. Lappalainen)	4,00
Herrani elää (R. Efraimson)	20,00
Israelin asema Uuden testamentin seurakunnassa (M. Särelä)	0,50
Jeesus elää, runokirja (G. A. Aho)	5,00
Jeesus on tosi Jumala (M. Särelä)	2,50
Katso Jumalan Karitsa (G. A. Aho)	5,00
Kirkko ja virka (C. F. W. Walther)	18,50
Kirkkokuri vauelluksen asioissa (M. Särelä).....	1,50
Kirkkokysymys (A. A. Uppala)	20,00
Koetelkaa kaikki (toim. M. Särelä)	1,50
Kolossan seurakunta (M. Särelä)	2,50
Kristinoppi, (englannin-, latvian-, liettuan-, ruotsin-, suomen-, venäjän-, vironkielinen)	12,00
Kristuksen kuuliaisuus (M. Särelä).....	8,50
Kristus meidän edestämme – Teesejä vanhurskauttamisesta (M. Särelä)	17,00
Kristus pyhän Raamatun selittäjänä (M. Särelä)	3,50
Kärsivälliset ahdistuksessa – Lohdutusta sairaille ja masentuneille	5,00
Laki ja evankeliumi (C. F. W. Walther)	20,00
Lapsikaste on raamatullinen (M. Särelä)	5,00
Miten luterilainen kirkko selittää Vanhaa ja Uutta testamenttia (R. Preus)	5,00
Oikaisuja pastori Pätiälän muistelmiin (A. A. Uppala)	1,00
Oikea näkyvä kirkko (C. F. W. Walther)	17,00
Paavali pakanain apostoli (T. Matikainen)	8,00
Paikallisseurakunta (C. F. W. Walther)	17,00
Pyhän kasteen sakramentti (G. A. Aho)	0,50
Raamattu opettaa (A Brief Statement... LCMS, suomennos M. Särelä)	1,00
Raamatua ja tunnustusta koskeva periaatelausunto (LCMS, suomennos M. Särelä).....	2,50
Raamatun arvovallasta ja erehtymättömyydestä (S. H. Nafzger).....	5,00
Rakkaimmat raamatunpaikat (toim. M. Särelä)	0,50
“Rauha teille!” Saarnakirja osa 1 (M. Särelä)	15,00
“Rauha teille!” Saarnakirja osa 2 (M. Särelä)	15,00
“Rauha teille!” Saarnakirja osa 3 (M. Särelä)	15,00
“Rauha teille!” Saarnakirja osa 4 (M. Särelä)	15,00
Rukous joka päivälle.....	0,50
Saarnavirka on Kristuksen käsky (M. Särelä)	17,00
Sana on elämän lähde, suomenkielinen (M. Särelä).....	6,00
Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta (M. Luther).....	6,00
Sovituksen Sana (R. Efraimson)	20,00
Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 1928–1968 (A. A. Uppala, M. Särelä)	1,00
Säännöt 2004 (STLK:n ja Tunn. Lut. Srk:en yhdyskuntajärjestys)	3,00
Tieni johdata taivaaseen (V. Apponen)	8,00
Tunnustukselliset seurakunnat syntyvät (A. A. Uppala)	17,00
Tähän asti on Herra meitä auttanut, STLK:n 50 -vuotisjuhlaulkaisu	3,50
Täksi päiväksi (C. M.-Zorn)	20,00
Vanhan testamentin esikuvia Jeesuksesta (G. A. Aho)	2,50
95 teesiä Lutherin muistovuonna 1983 (M. Särelä)	1,00
Lapsikaste on raamatullinen, venäjänkielinen (M. Särelä)	8,00
Luterilaiset tunnustuskirjat, venäjänkielinen	32,00
Luterilaisuus ja paavius, (sis. Schmalkaldenin uskonkohdat ja Paavin vallasta ja ...) venäjänkielinen. ..	10,00
Sana on elämän lähde, (M. Särelä) venäjänkielinen	8,00
Yksin uskosta, (sis. Augsburgin tunnustus ja Apologia), venäjänkielinen	25,00

Kristinoppi venäjänkielinen, 2012.....	12,00
Iso katekismus, venäjänkielinen, 2012	10,00

Muiden julkaisemat:

Voimattomalle voimaa (G. A. Aho / L. Koskenniemi)	10,00
Tekijänoikeudesta maailmaan – Taustaa 1. (K. Pälikkö, M. Särelä)	8,00
Kehitysoopin kulisseista – Taustaa 2. (K. Pälikkö)	10,00
Kaukainen voittolaulu, ilmestyskirjan selitys (S. W. Becker) nid. 4,00 sid.	8,50
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys osat 1–6 (M. Luther) (jäsenille á 35,-) á	49,00
Kirkon sananpalvelijan asettamisesta (M. Luther)	10,00
Kristuksen ehtoollisesta, suuri tunnustus (M. Luther)	35,00
Kirkkopostilla I, II, III ja Huonepostilla (M. Luther)	200,00
Uskon pyhä salaisuus (J. Gerhard)	37,00
Raamatun inspiraatio (R. Preus)	14,50
Kristillisen kirkon usko ja nykyajan raamatuntutkimus (R. Preus)	3,50
Vanhurskauttamisoppi klassisen luterilaisen ortodoksian teologiassa (R. Preus)	5,00

LUTERILAINEN -lehti, Tilaushinta 2012: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 euroa (uusin nro maksullinen, vanhoja maksutta). Irtonumero 4,-

Lähetystyöhön tarkoitettujen suurempien kirjatilausten hinnasta voidaan neuvotella erikseen. *Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com*

Postitse tilattaessa hintaan lisätään toimituskulut

Aikuisten raamattuleiri

3. – 8.7.2012

Leirin aihe: Jumalanpalvelus

Kokoonnumme jälleen aikuisten raamattuleirille. Leirin ohjelma alkaa ti 3.8. klo 2 ruokailulla, alkuhartaus klo 13.30. Ohjelmassa on oppitunteja uskon aiheesta, aamu- ja iltahartaudet, laulu- ja virsintunteja, saunomista, retki ja muuta toimintaa kauniissa luonnossa. Lapsille ja nuorille on oma tuntinsa päivittäin. Muistamme myös sitä, että Siitama ja on ollut Tampereen seurakuntamme omistuksessa 40 vuotta. Päätöspäivänä su 8.7. on jumalanpalvelus klo 11, jonka jälkeen ruokailu.

Opettajina ovat pastorit Markku Särelä, Edward Brockwell ja Kimmo Närhi sekä teologian opiskelijat Mika Bergman ja Vesa Hautala. Leirimaksu koko ajalta on 130 euroa, vuorokaudelta 26 euroa. Lapset, opiskelijat, työttömät, yksinhuoltajat puoli maksua.

Ilmoittautuminen viimeistään to 28.6. Kimmo Närhille Rajakatu 7 15100 Lahti, puh. 040 - 756 7659, sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com.

Tervetuloa!



Tämä johdattaa taivaaseen, Pjotr Agorin 8,-

Kirja johdattaa kaikki pienet kasteajansa taivaan telttään. Se opettaa mukautus-
temppeleillä kertomuksillaan lapsenajuisesti käsitetyt ja luki meidän –rukoukset.
Helmillä, *Eva Niemi ja Oari Lappalainen*. Kirjaan lyhyitä ja helposti ymmär-
rettäviä teksteistä lausua katekismiin ja kaja kastatus Jumalan huolehtimien.
Sopeutuu erinomaisesti lahjaksi sekä lapsille että vartunelle. 4,-

Lapsikaste on raamatullinen, Markku Sivola 5,-

Kirjan tavoitteena on, joka joutuu tekemään erilaisten kasteikäytön kanssa
sekä jokaiselle, joka haluaa vahvistus uskonsa Pyhän kasteen merkityksensä.

Sana on elämän lähde, Markku Sivola 6,-

Kirja sisältää 138 hartaus- ja opetuskirjoitusta kristillisen uskon katekismiin ja
ajankohtaisista aiheista.

Sovituksen Sana 20,-

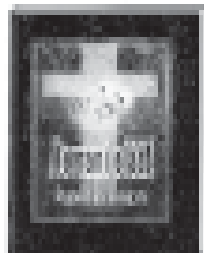
Rupert Effraimssonin saarnat ja hartaudet on julkaistu v. 1959 – 2004 Luterilainen -leh-
denä. Effraimssonin teksteihin sisältyy selkeä, rohkaiseva ja uskoa vahvistava Jumalan
sanan opetus.

Harrasni elämä 20,-

Rupert Effraimssonin lyhyemmistä hartaus-, opetus- ja ajan-kohdekirjoituksista
sestä runsaasti julkaisua kirja.

Elämäni veden virtaus, Gustaf A. Ahn Toisen vuosikerran evankeliumitekstien
saarnoja, jotka tarjoavat sitä kirkasta elämää vettä, jonka Jeesus antaa ja joka
sammuttaa sielujen janoa. 20,-

Tämä päiväkin, C. M. Eren Tämä kotihartauskirja on mikä monipuolisin kristil-
lisen opin ja elämän saarnat. Tekijä pitteyy uskollisesti Raamatun omien sa-
naan ja katekismiin sanottavana lyhyinä ja selvin lauseina. 20,-





"Raamattu teille" SAARNAKIRJA 15,- Kirjan eri osilla on sama hinta. Markku Sirellin saarnakirjan neljän kirjan sarja on nyt valmis. Hänen rynnäköillä vuosia kestänyt katekeesi- ja kokouskirjallisuus on nyt tullut päätökseen. Kirjat voi hankkia kirjakauppojen kautta tai seurakunnan kirjamyynnin kautta. Kaikki kirjat ovat myös verkkokirjoina ilmaiseksi luettavina osoitteessa: www.luterilainen.com. Sieltä voi tilata kirjat myös postitilauksena.

Kristus meidän elämänsä, Markku Sirellä. Kirja on huterainen vakuutusluterilaisiin uskoihin. Pyhän Raamatun ja Luterilaisen tunnustuskirjojen lisäksi kirjoittaja marssittaa esille maastavien uskontojen luotettavien luterilaisiin todistajien (yli 150 Luterilaisuutta). Teos ei anna Pyhälle Raamatulle ainakaan puheenmyyntiä, vaan sikentaa kaiken uskoittamattomalla ja pettämättömällä Raamatulla. **17,-**

Saarnakirjan ottaminen ja saarnaminen 6,-

Editä uskovat voivat tehdä, kun enemmistökirjasto on luopunut Jumalan puolesta sanasta? Tämä kirja on Luther vastaa tähän kysymykseen ja tuo maastavilla tavalla esille uskovien Raamatun perustavat oikeudet. Ajankohdasta, puhutteluvasta asiasta. Käsikirja ja esipuhe Markku Sirellä.

Saarnaminen on Kristuksen kääky 17,-

Kirja tuo Raamatusta esille saarnan monipuolisen näkökulman. Kristus on siittänyt ihmisen jalan viran vihjeen rohkeutta ja seurakuntien parasta ajattelua. Jokainen Jumalan lapsi tarvitsee saarnan, jossa hän saa selkeän vapauttajan tahtomien heidän. Oikein opettavat, luovassa rukouksissa sananpalvelijat ovat siinä suussa merkitykselliset. Kirja on ajankohdasta ja tuo esille Raamatusta myös selkeitä asioita, joita painotetaan eivät ole välttettävissä ihmisen seurakunnalle opettanut.

Kristuksen kääky 8,50,-

Markku Sirellä ajankohdasta teos. Kirja on yhteenveto siitä mitä Raamattu opettaa meille Kristuksen elämän ja rukouksen merkityksestä ihmisen elämässä. Kirjasta se vastaa kysymykseen: Oikea Kristus oman persoonan puolesta velvollinen täyttämään lain.



Tässä numerossa

Kun viime numeromme käsitteli Kristuksen kärsimystä ja kuolemaa, tämä numeron kirjoitukset puhuvat pääasiassa Kristuksen korotuksesta ja sen suuresta merkityksestä. Valokeilaan tulevat siten Kristuksen persoona, yleinen vanhurskauttaminen ja sille perustuva uskonvanhurskaus. Näissä asioissa on nykyisin suurta epäselvyyttä ja karkeita harhoja. Valtava hämäryys vallitsee myös Kristuksen helvetiinastumisesta. Epäterve hengellisyys haluaa antaa pelastuksen toivoa sille maailmalle, joka epäuskossaan hylkää armonvälineet armonajassa ja halveksien työntää luotaan Jumalan armokutsun. Meidän on selkeästi tajuttava, että “nyt on pelastuksen päivä” (2 Kor. 6:2) ja että “samoin kuin ihmisille on määrätty, että heidän kerran on kuoleminen, mutta sen jälkeen tulee tuomio” (Hebr. 9:27). Nyt on aika uskoa se evankeliumi, jota Kristus lähetti Apostolinsa ja koko Kirkkonsa julistamaan.

C.W.Waltherin hartaudet ovat opettavia ja puhuttelevia. Niihin liitetyt virrensäkeistöt ovat suomalaisesta virsikirjasta.

Lehti sisältää uutisia kirkkomme tapahtumista ja lähetystyöuutisia. Vaikka voimamme on vähäinen, Jumala on nähnyt hyväksi käyttää kirkkoamme monin tavoin myös maamme ulkopuolella. Sen lisäksi, mitä tässä on kerrottu, toivomme kertoa myöhemmin vielä muutakin.

Carl Manthey-Zornin lastenkirjoitukset jatkuvat. Nämä kirjoitukset on suomennettu kahdesta eri kirjasta, joista toinen käsittelee Vanhaa Testamenttia ja toinen Uutta Testamenttia. Viime numeroon oli valitettavasti tullut lehden tekemisen loppuvaiheessa virheellisesti sama lähde kaikille kirjoituksille.

“Puun juurella” on sarja nimimerkki Mummin pakinoita. Nyt hän vie meidät katselemaan kylvöitä. Nimimerkki Pisaralta on ajatuksia herättävä runo. Viime numeroon oli pujahtanut jostakin Nimimerkki Pisaran alle sinne kuulumattomat sanat “Puun juurella”. Nimimerkit Mummi ja Pisara ovat kuitenkin eri henkilöitä.

Professori W.M. Oeschin syvälinen teologinen artikkeli Lutherista ja Raamatusta jatkuu. Erityisesti hän valottaa Lutherilla Raamatun sana-inspiraation ja selkeyden yhteyttä toisiinsa.

Toivomme lukijoittemme viihtyvän lehtemme parissa. Toivotamme kaikille siunattua kesää.

– Päätoimittaja



Katsokaa taivaan lintuja: eivät ne kylvä eivätkä leikkaa eivätkä kokoa aittoihin, ja teidän taivaallinen Isänne ruokkii ne. Ettekö te ole paljon suurempiarvoiset kuin ne? Ja kuka teistä voi murehtimisellaan lisätä ikäänsä kyynäränkään vertaa? Ja mitä te murehditte vaatteista? Katselkaa kedon kukkia, kuinka ne kasvavat; eivät ne työtä tee eivätkä kehrää. Kuitenkin minä sanon teille: ei Salomo kaikessa loistossansa ollut niin vaatetettu kuin yksi niistä. Jos siis Jumala näin vaatettaa kedon ruohon, joka tänään kasvaa ja huomenna uuniin heitetään, eikö paljoka enemmän teitä, te vähäuskoiset? Älkää siis murehtiko sanoen: 'Mitä me syömme?' tahi: 'Mitä me juomme?' tahi: 'Millä me itsemme vaatetamme?' Sillä tätä kaikkea pakanat tavoittelevat. Teidän taivaallinen Isänne kyllä tietää teidän kaikkea tätä tarvitsevan. Vaan etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin myös kaikki tämä teille annetaan. Älkää siis murehtiko huomisesta päivästä, sillä huomina päivä pitää murheen itsensä. Riittää kullekin päivälle oma vaivansa." (Matt. 6:6-34)

Lastenleirin päiväohjelmat

Ti 12.6.

- 17.00 Ruokailu
- 18.00 Avaus
- 19.00 Iltahartaus
- 20.00 Iltapala

Ke 13.– la16.6.

- 8.45 Aamuhartaus
- 9.10 Pastorin tunti
- 10.00 Oppitunti 1, ohjaajat
- 11.00 Virsitunti
- 12.30 Oppitunti 2, ohjaajat
- 13.30 Askartelua, liikuntaa
- 16.30 SK-laulutunti
- 19.00 Iltahartaus ja iltaohjelma

Su 17.6.

- 8.45 Aamurukous
- 10.00 HPE
- 11.00 Jumalanpalvelus ja päätösjuhla



Mukana ovat mm. pastorit Kimmo Närhi, Markku Särelä ja Edward Brockwell sekä teologian opiskelijat Mika Bergman ja Vesa Hautala. Ohjaajina, emäntinä ja muissa tehtävissä on muita aikuisia.

Siitamajan ympäristö on kaunista seutua. Leirisauna lämpiää järven rannalla. Muuten väliajoilla leikimme, pelaamme, askartelemme ja teemme kaikkea muuta mukavaa. Tule mukaan ja tuo ystäväsikin.

Leirimaksu on vain 60 euroa/koko viikko tai 12 euroa/vuorokausi. Samasta perheestä maksu korkeintaan kahdesta lapsesta.

Ilmoittaudu viimeistään maanantaina 4.6. pastori Kimmo Närhille, Rajakatu 7, 15100 Lahti, puh. 040 - 756 7659 tai sähköpostilla kimmo.narhi@luterilainen.com.

TERVETULOA LEIRILLE!

Kutsu ystäväsikin mukaan.



Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Toimintatietoja

Hankasalmi n. 15.7. EB, VH

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1 *Jumalanpalvelukset* keskiviikkoisin klo 19. HPE 26.6., 11.7. ja 22.8. Jumalanpalvelusta ei ole 4.7.

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22 *Jumalanpalvelus* su 22.7. MB, 19.8. VH.

Joensuu MB noin 14.7.

Jyväskylä, Äänekoski, Kannonkoski, Karstula, Kyyjärvi n. 15.7. EB, VH. Sovitaan tarkemmin.

Keuruu, Koskenpää n. 14.7. EB, VH. Sovitaan tarkemmin.

Kihniö MB, VH 11.7. klo 14. Sovitaan tarkemmin.

Kokkola 10.6. VH.

Kotka 22.7. VH.

Kuusankoski, Kettumäentie 2 su 10.6. klo 14 MB ja 1.7. (HPE) KN klo 14.

Lahti, Rajakatu 7 *Jumalanpalvelukset* sunnuntaisin klo 10. HPE 3.6., 1.7. ja 26.8. Jumalanpalvelusta ei ole 17.6. ja 8.7.

Lohja 29.7. VH.

Oulu ja Rovaniemi n. 16.7. MB. Sovitaan tarkemmin.

Perniö MB, VH n. 24.6. Sovitaan tarkemmin.

Pori n. 12.8. VH. Sovitaan tarkemmin.

Ruokolahti 22.7. VH.

Siitamaaja *Jumalanpalvelukset* joka sunnuntai klo 11. HPE 10.6., 17.6.

(HPE klo 10), 8.7., 5.8., 26.8. ja 30.9. *Aikuisten leiri* 3.–8.7. *Nuorten päivät* 3.–5.8.

Tampere, ks. Siitamaaja.

Turku 18.8. VH.

Tyrnävä n. 15.7. MB.

Vaasa 10.6. VH.

Muiden paikkakuntien toiminnasta sovitaan erikseen

Leirejä Siitamajalla:

Rippikoulu 10.–23.6.

ja konfirmaatio la 23.6. klo 11.

Lasten raamattuleiri 12.–17.6.

Aikuisten raamattuleiri 3.–8.7.

Nuorten päivät 3.–5.8.

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,

Rajakatu 7, 15100 Lahti,

puh. 03-7823097, 040-7567659,

Sähköposti:

kimmo.narhi@luterilainen.com

Pastori Edward Brockwell,

Tyypäläntie 8 C 19, JYVÄSKYLÄ.

Puh. 050-4331100 ja sähköposti

ebrockwe@gmail.com

STLK:n verkkosivut:

www.luterilainen.com

**Sisällys:**

Haanokin poisottaminen, Martti Luther.....	106
Kristuksen ylösnousemus on evankeliumin edellytys, MS.....	107
Kristuksen korotus, MS.....	109
Kumpaa Kristuksen luontoa hänen korotuksensa koski, jumalallista vai inhimillistä? KN.....	112
Mitä Kristus saarnasi helvetissä oleville hengille? MB.....	114
Kristuksen ylösnousemus – maailman synninpäästö, NB.....	116
Kristuksen taivaaseen astumisen merkitys? VH.....	118
Isän oikea puoli, NB.....	119
Kristus on kuollut ja ylösnoussut kaikkien edestä, MS.....	124
Kristus on ylösnoussut, totisesti ylösnoussut, TM.....	128
Selostusta johtamiskoulutuksesta, VH.....	129
Kirkollisia tapahtumia, KN ja NB.....	130
Lapsille, CMZ.....	136-140
Mitäpä jos Jumalan sana ahdistaa? VH.....	141
Uskon asian tulee olla nuorellekin numero yksi, MB.....	142
Toinen luomispäivä, MS.....	143
Luther ja Raamattu, Oesch/MS jatkoa.....	145
Kristuksen ylösnousemu, CFWW.....	149
Kylvötöissä, Mummi.....	151
Eräs yleiseen vanhurskauttamiseen liittyvä väärinkäsitys, CFWW.....	152
Ylösnousemuksen sanoma, MB.....	154
Elämässä, Pisara.....	156
Ylösnouseen voima, CFWW.....	157
Luuk:19:5-10.....	159
Kirjaluetelot.....	160
Tässä numerossa, MS.....	164
Matt. 6:6-34.....	165
Ilmoituksia ja toimintatietoja.....	166-167
Kansi: Ylösnousemus, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: FI74 5700 0220 0405 23

Helsinki: FI75 1270 3000 0189 73. **Luterilainen -lehti** : FI15 8000 1700 3033 09

Kirkkokunta: 1) FI86 2205 1800 0215 59. Pyydetään merkittämään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle 54108. 2) Tilit/ kirjamyynti FI44 8000 1801 4770 85.

Luterilainen-lehti ilmestyy joka toinen kuukausi, kaksi kaksoisnumeroa.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilauhinta 2012: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e

Toimitus: Päätoimittaja: Markku Särelä, Siitamaja 36, 35300 ORIVESI

puh. 040-5200579. Sähköposti markku.sarela@kolumbus.fi

Taitto, kuvitus: Kimmo Pälikkö.

Tilaukset, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Leena Särelä, Ullanmäentie 11 A 11, 02750 Espoo.

Sähköposti: leena.sarela@luukku.com

Luterilainen-lehden pankkitilin numero (tilausmaksut):

FI15 8000 1700 3033 09

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com

Hinta 4 euroa. Oriveden Sanomalehti